ЖОВТЕНЬ

1973

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 19 (917)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Самогонник: — Не втечеш, каналія! Все одно пережену!..

Двійники

«О, якби
засідання
ще одно —
про викорінення засідань усіх до краю!».
(В. В. МАЯКОВСЬКИЙ).

Лише за один місяць 1973 року в Катеринопільському районі на Черкащині проведено 7 різних зборів, нарад, семінарів та конференцій. Не менше їх відбувається щомісяця у Канівському, Чорнобаївському та інших районах. За рік керівники колгоспів і радгоспів та спеціалісти сільського господарства змушені, таким чином, по 80—90 робочих днів проводити у райцентрах.
(Факт).

Від упорядника

Цей щоденник було знайдено десь на півдорозі між Драбовом і Ладижинкою. Оскільки адреса та прізвище автора невідомі, редакція дозволила собі опублікувати окремі фрагменти з цього документа.

«1 січня. Ледве встиг на зустріч Нового року. Вертався з районних зборів й застряв своїм «бобиком» у заметі. Згадавши молодість, здійснив тридцятикілометровий марш-кидок пішодрала. Додому увірвався під бій курантів.

10 січня. Щось молочко впало. Тільки зібрався відвідати ферми, як на стіл — телефонограма: в район викликають. Мене, голову сільради, зоотехніка і ветфельдшера. З ранку до темноти просиділи на нараді, присвяченій збільшенню виробництва молока.

15 січня. Ферм так і не відвідав: разом із зоотехніком та завфермами ділився досвідом організації зимівлі худоби на районному семінарі.

19 січня. Збагачуємось теорією: разом із секретарем парторганізації (він же, до речі, й зоотехнік) сиджу на районній науково-теоретичній конференції. Вивчаємо прогресивні методи підвищення якості молока.

30 червня. Літо. Повна тобі поезія: їдеш полем — вітер віє, а жито половіє, буряки рядочками, дим-димок од машин, пахне сіном над лугами... Шкода тільки, що ніколи зупинитися та з машини вийти: на тому тижні був на зборах

(Уривки із щоденника голови колгоспу)

районного активу, потім — на занятті університету правових знань, на цьому тижні — кущовий семінар в Умані, районна нарада механізаторів...

10 липня. Дружина мене залишила. Ще місяць тому. А я про це тільки сьогодні дізнався: подзвонив суддя і сказав, що завтра слухатиметься справа про розлучення... Якось раніше не помічав, що Катря вже місяць як до матері перебралася: виїжджаю з дому вдосвіта, приїжджаю опівночі.

11 липня. Цілу ніч думав і, здається, знайшов вихід: умовив одного учасника драмгуртка. Загримувався — точна моя копія! Хай він собі семінариться й на нарадах куняє, а я господарством нарешті займусь. Треба знайти ще двійників для агронома і зоотехніка. Хоч і з трудом, але ублагав Катрю почекати

20 серпня. Порядок! Віджнивувалися першими у районі. Надої — пудові! Бички — як лиочки, поросятка — як огірочки, а наші курочки, либонь, незабаром нестимуться двічі на добу. Що то — налагодити наукову організацію праці та запровадити передовий досвід! Разом із зоотехніком та агрономом тепер цілі дні на полях і на фермах. Двійників наших хвалять: дуже, кажуть, активно на нарадах та конференціях виступають. Для більшої зручності навіть по будиночку їм у райцентрі купили. Так що — повний ажур: і на районні оргзаходи абсолютний кворум забезпечуємо, і виробництво се-ге продукції збільшуємо. Красота!

І Катря моя до мене повернулася».

Щоденник невідомого автора до друку підготував **В. БОЙКО.**

Від редакції

Хоча й розуміємо, що друкувати суто інтимні записки — не зовсім етично, але свідомо йдемо на це заради вищих цілей. Це ж, уявляєте, скільки користі буде, якщо досвід невідомого голови колгоспу запровадять у себе інші керівники господарств?! А затрати на двійників, їй-богу, сторицею воздадуться!

І сім'ї не будуть страждати.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну, тепер до нашого зерносховища жодна миша не поткнеться.

Телеграфне агентство Перця

ПЕРЕВАГИ МЕХАНІЗАЦІЇ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). У колгоспі «Маяк» Липовецького району (голова колгоспу П. І. Мандрика) споруджено кормоцех-виставку. Обійшлася вона господарству майже в сімдесят тисяч карбованців. Зате тваринники одержали чудову змогу переконатися, наскільки можна механізувати приготування кормів: днів аж із вісім цех діяв, полегшуючи працю людей, а після цього ось уже з рік він зачинений. Тепер, готуючи, як і раніше, корми вручну, тваринники можуть оцінити усі переваги механізації.

ШКІДЛИВА РАДІОАКТИВНІСТЬ

Як повідомляє кореспондент ТАП, джерелом такої малоприємної активності став Михайлівський міжколгоспбуд Запорізької області. З 6-ої години ранку до пізньої ночі в радіусі одного-двох кілометрів усе тут реве і стогне. Реве гучномовець, установлений т. Ситим на подвір'ї міжколгоспбуду, яким він керує, а стогне довколишнє населення, якому випало щастя жити по сусідству з цим джерелом підвищеної радіоактивності.

НЕЗВИЧАЙНІ КОЛОДЯЗІ

ТЕРНОПІЛЬСЬКА область. (Кор. ТАП). Великі запаси мінеральної води виявлено в колодязях на вулиці Подільській селища Скала-Подільська в Борщівському районі. Цікаво, що властивості цієї води змінюються залежно від того, який вантаж прибуває на склад мінеральних добрив Борщівського районного об'єднання «Сільгосптехніка», розташований неподалік. Скажімо, як тільки привезуть отрутохімікати — тією водою можна ефективно знищувати сільськогосподарських шкідників. Єдина вада води — це те, що її не можна пити.

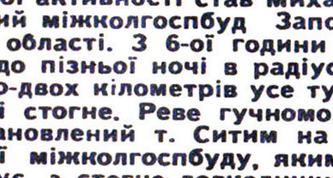

СОБАЧЕ ДІЛО

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Ранкову тишу міста Гадяча порушив постріл. Потім другий. Потім — третій. Стрілянина не вщухала протягом кількох годин.

— Не хвилюйтеся, — заспокоїв свою сім'ю голова виконкому Гадяцької міськради. — То мої підлеглі будуть тепер таким чином щодня очищати місто від бездомних собак.

Сім'я голови міськради хвилюватися перестала. Що ж до інших мешканців Гадяча, яких ця стрілянина все ще непокоїть, то їх керівники міста чемненько просять не турбуватися, бо то, мовляв, не їхнє діло, а діло — собаче.

perec-ua.

perec-ua.

Мал. И. КОГАНА

Без слів.

ШЛЯХ ДО СЛАВИ

У різних людей різний і апетит до слави. Один залишить нащадкам на скелі, стіні, дереві чи просто паркані своє ім'я або алгебраїчне рівняння типу «А+Б=Л» — і ходить задоволений. Іншому ж для вгамування честолюбства персональні піраміди подавай.

Товариш Бєдов міг спорудити піраміду. Не таку, може, як Хеопс, але досить солідну, бо товариш Бєдов очолював пересувну механізовану колону № 6 тресту «Миколаївсільбуд».

Але піраміда не відбивала б специфіки роботи її творця. Хотілося, щоб майбутня монументальна споруда, з одного боку, являла собою типовий для колони об'єкт, а з другого — якнайкраще характеризувала індивідуальність самого товариша Бєдова. Цього можна було досягти з допомогою надоригінальної раціоналізаторської пропозиції.

Товариш Бєдов переглянув список об'єктів, які споруджувала пересувна механізована колона. Зупинився на насіннєочисносушильному пункті, що його замовила Новобузька конопленасінницька станція Міністерства сільського господарства УРСР. Поле діяльності вимальовувалося солідне: кошторисна вартість пункту становила близько чотирьохсот тисяч карбованців.

Охоплений раціоналізаторською сверблячкою, начальник механізованої колони трохи помудрував над проектом і запропонував замінити стінові газозолобетонні плити на посилений конструктивний шифер, а самі стіни зробити удвоє тоншими.

Якби проектанти довідалися про таку раціоналізацію, вони неодмінно ахнули б. Не від захоплення, ясна річ. Бо й дитині зрозуміло було, що такій раціоналізації — гріш ціна: ефекту економічного від неї не матимеш, а матимеш самі неприємності.

Одначе товариш Бєдов не став погоджувати свої оригінальні ідеї з проектною організацією. Може, тому, що не вона визначає розмір винагороди, а технічна рада тресту. Члени ж цієї ради вирішили, що ідея цілком заслуговує на те, щоб за неї виплатити авторові 345 карбованців.

Автора стимулювали, рацпропозицію впровадили. І тут виявилося, що удосконалені стіни вперто не хочуть стояти, а тим паче дах на собі тримати. У 1969 році всякі роботи довелося припинити, щоб не привалило, бува, кого-небудь із будівельників, які встигли уже освоїти сотню тисяч карбованців.

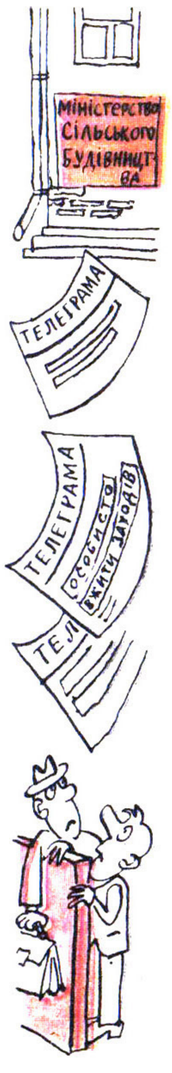

Ось тоді до товариша Бєдова і прийшла слава. Спочатку про нього заговорили в масштабах району. Але цього т. Бєдову було мало — він ніяк не погоджувався виправляти наслідки своєї рацпропозиції. Після цього заговорили в масштабах області. І тут у керуючого трестом «Миколаївсільбуд» товариша Наливайка теж прокинувся потяг до слави — він горою став за свого підлеглого. І тоді прізвища Бєдова й Наливайка залунали в міністерських кабінетах. Заступник міністра сільського господарства звернувся до своїх колег із Міністерства сільського будівництва, якому трест «Миколаївсільбуд» підпорядкований: так і так, мовляв, гроші переказано, розроблено навіть заходи по ліквідації наслідків тієї рацпропозиції, а робота стоїть. Вплиньте на бракоробів.

З Міністерства сільського будівництва кілька разів телеграмами зобов'язували товариша Наливайка «особисто вжити заходів» і «особисто доповісти».

Що б зробила на його місці людина, яка воліє залишитися в тіні, не потрапляти на очі і язик начальству? Вигукнула б «есть!» — і притьмом кинулася б особисто вживати, щоб особисто доповісти. Як-не-як, то — трест, а це — все-таки міністерство. Не виконаєш вказівки — можуть по голівці і не погладити. Але товариш Наливайко ті розпорядження ігнорував, завдяки чому його ім'я та ім'я раціоналізатора Бєдова лунає в міністерських кабінетах і досі.

Коли працівники відділу конопель Міністерства сільського господарства розповіли цю історію, я відчув, як мене почала гризти совість. «На які тільки жертви люди не йдуть, щоб прославитися, — подумав, — майже чотириста тисяч карбованців державних коштів не пошкодували для цього. За такі гроші варто, щоб про них не тільки в міністерських кабінетах знали, а і в широких масах».

Тому я й описав цю історію. Сподіваюся, що і товариш Наливайко, і товариш Бєдов будуть задоволені.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

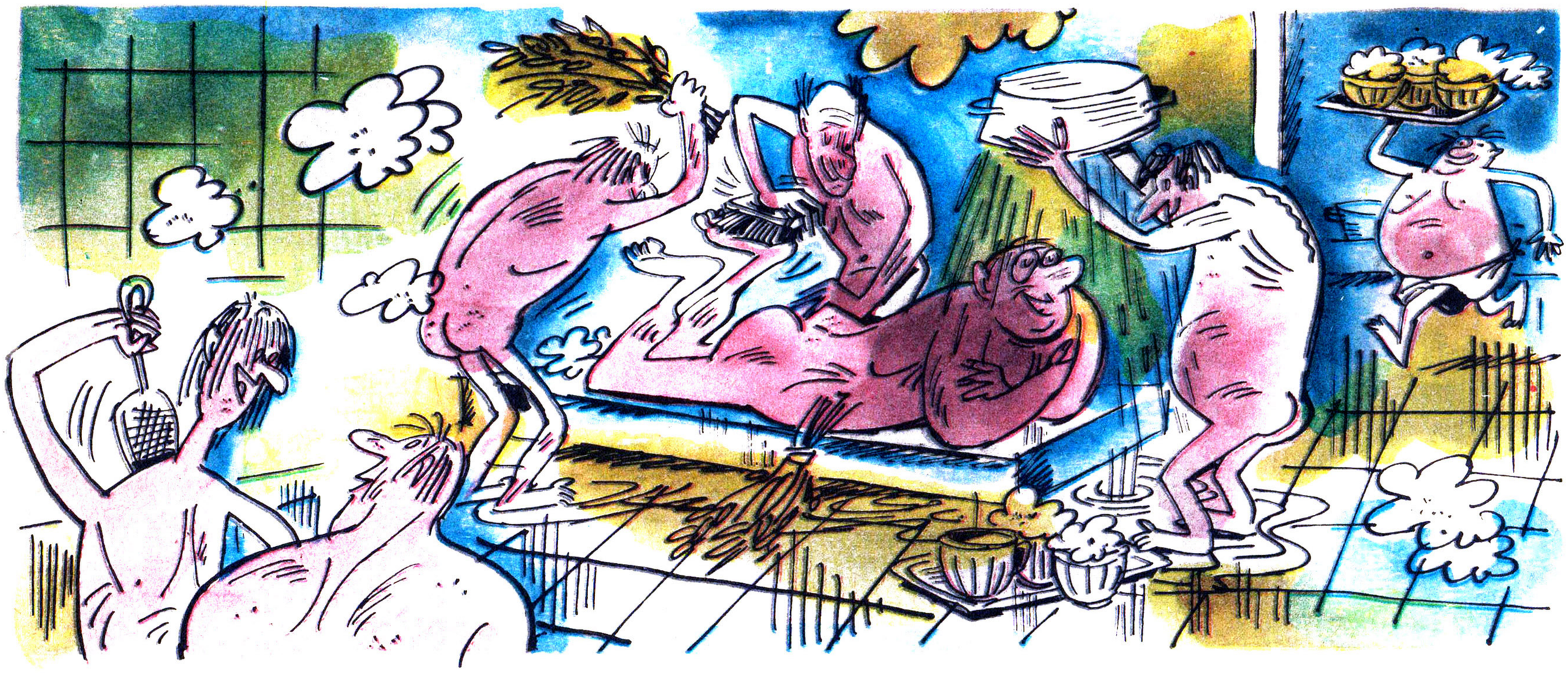

— Наш попередній начальник був «моржем», — уявляєш, як ми коло нього намучились?

Сергій Воскрекасенко

ТЕПЕР СМІЯТИМУСЯ ТІЛЬКИ З СЕБЕ

Не раз я зарікавсь покинути сатиру...
Боюся, що мене звабливa ця кума
На старості і з рідними позбавить миру.
І це кажу серйозно вам, не жартома.

По-дружньому, бува, над кимось пожартуєш,
В душі бажаючи йому лише добра, —
І вже привітного від нього слова не почуєш,
Уже товариш із-під лоба на тебе позира.

А вже коли прохопиться на кого епіграма,
Тоді хоч не з'являйся між людьми...
Всміхнеться так, мов хоче тебе згамать
Разом з рибальськими снастями й чобітьми.

Трапляється й читач не зовсім доброчесний,
(В житті колись були мазурики, і зараз є),
Такий у віршах, навіть безадресних,
Себе і витівки свої взнає.

Він запевня, що все те в нього ти підглядів
А чи сусід його тобі повідав тайкома...
Коротше кажучи, в сатирика добіса сторчоглядів.
Хоч є й такі сатирики, у котрих ворогів нема...

Отож, як бачте, висновок мені робити треба,
Бо надто вже незатишно живеться, далебі...
І я сказав собі — пиши лише про себе,
А інші хай на вус намотують собі.

Пиши, бо застарілих вад і пережитків
У психології твоїй також чимало є.
А це, як звісно, шкоди і всіляких збитків
Загальній справі нашій завдає.

Отож, оголосивши пережиткам тим війну,
Тепер сміятись тільки над собою я почну!..

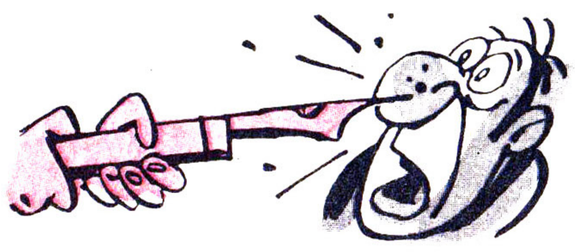

Замальовка з натури

У нього мордочка розпещена, гладенька —
Дві ружі квітнуть в нього на лиці...
Його, либонь, купала ненька
Всі сорок літ
В любистку й молоці...

Штанці — в рубці,
І комірець чистюсінько-біленький.
А сам усміхнений увесь,
Люб'язний весь,
Увесь... підленький.

ХАЗЯЇН ТА ЙОГО ВІСЛЮК

(Переспів із східного)

Завів хазяїн Вислюка у річку — напоїть.
Вислюк напився та й стоїть...
Постояв та й виходить із води,

Але хазяїн знову заверта його туди
І голову ослячу пригина:
— Та пий же, твар дурна,
Вода ж бо чиста і смачна!..

Вислюк на воду більш уваги не зверта
І морду набік одверта.

Повойдувавшись ще,
Хазяїн мовив під кінець:
— Їй-бо, вислюче, ти розумничок і молодець!

А я на вмови друзів завше піддаюсь
І так надудлюся,
Що з ніг валюсь.

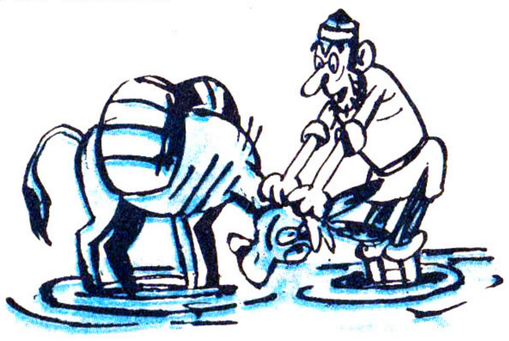

* * *

Уміти вад в житті не помічати,
А все підряд безбожно вихваляти, —
Для цього теж талант потрібно мати...

* * *

Своє життя ти не вважай путящим,
Яких би благ для себе не здобув,
Якщо лишаєш світ оцей не кращим,
А все таким, яким він і до тебе був.

* * *

Є поліглоти — грошолови,
Які перекладають з будь-якої мови.

Перед екзаменом

ГУМОРЕСКА

Неділя. У затишному закутку парку, під густими кущами бузку, примостився студент-заочник. Він напружує всю енергію, мобілізує всю свідомість, аби примусити себе уважно читати підручник. Але тепло, густе запашне повітря і монотонний плюскіт фонтана дурманять і хилять на сон.

«Основне питання філософії, — уже вкотре повторює студент, — це питання про відношення мислення до буття, свідомості — до природи».

Мимоволі погляд відривається від книжки.

«Ах, яка тут природа! — оглядається довкола студент. — Дерева, кущі, красиві клумби і квітів, квітів! І пахнуть — голова паморочиться. Це б лягти в холодочку, розтягнутися на траві і неодмінно роззутися та ще й шкарпетки зняти, щоб поміж пальцями вітерець дмухав, підошви лоскотав. Е-ех! Бодай тебе, а завтра ж здавати».

Заочник потягається, сердито сіпає себе за вухо і, солодко позіхнувши, береться за книжку.

«Основне питання філософії... Основне питання філософії...» — очі, як м'яч од стінки, відскакують від рядка, і студент раптом вловлює поглядом дівочу фігурку, що повільно прямує малолюдною алеєю.

«Пройде чи сяде на вільну лаву? — ставить собі питання заочник. — Сяде, то вже мені буде не до філософії. Але краще б сіла. А гарна, нечиста сила. Ех!»

Хлопець силоміць схиляє голову, знаходить у книжці потрібне місце і сердито читає: «Основне питання...» Але літери стрибають, перемішуються, сіріють. Студент, не підводячи голови, вгадує: «Пройшла чи сіла?» Він рахує до десяти і лише після того зиркає на лаву.

«Сіла», — зауважив і з радощів мало не підскочив. Підібрала вузьку спідничку і зосереджено порпається в сумці. — «Може, теж студентка, шукає книжку? Цікаво, місцева чи приїжджа? А гарна! Чоло високе, коси біляві, обличчя продовгувате, носик рівний, губи... Тьху! Та що це я, — стрепенувся студент, — прийшов дівчат розглядати чи вчити?!»

Він напружується, відганяє від себе побічні думки, береться за підручник.

«Основне питання філософії... основне питання...» Та думка знову перескакує на дівчину.

«А що, якби підійти, познайомитися і спитати: хто, звідкіля, чи заміжня? Але ж, дурню, хто отак, як Пилип з конопель, до дівчини підступається, — розмірковує студент. — Тоді основне питання: а як усе ж до неї підкотитися?»

Хлопець зиркає на дівчину і з хвилюванням помічає, що й вона швидко відвернула голову і вдає, ніби пильно себе розглядає у дзеркальце. Це так вражає, що він робить різкий рух, і книжка падає під ноги.

«Згоріло б воно! — лає себе в думці хлопець. — Та я й справді, ніби з ланцюга зірвався. Ану, берися за діло, телепню, бо схопиш завтра двійку, то забудеш і про біляве волоссячко, і про овальне обличчя, і про рівний носик. Чорт мене сюди приніс. Сидів би був в аудиторії. Ну, все, гляну ще раз і нехай хоч очі повилазять!»

Студент щипає носа і затуляє обличчя товстою книжкою.

«Основне питання філософії, — не відпускаючи носа, читає заочник, — це питання про...»

Рука з книжкою труситься, рядок губиться.

«Ніби здурів, ще носа собі відкручу, — сердито думає хлопець. — Хоча б дівчина не побачила. Але який я боягуз! Не тільки підійти, а навіть глянути боюся. А вона ж, можливо, навмисне сіла поблизу, щоб познайомитись. Побачила: хлопець симпатичний і не якийсь там, а з книжкою. О, жінки нюхом чують справжнього мужчину. Ясна річ, вона не думає, що я студент-заочник. Я для неї або кандидат, або принаймні аспірант. Хіба підійти? О, Платони й Сократи! Що ви зі мною робите?! Завтра ж мене не спитають ні про біляве волоссячко, ні про римський носик. Ну, вперед!»

Студент важко зітхає. Закриває книжку і силкується повторити прочитане.

«Основне питання філософії — це питання про... Цікаво, про що вона думає, дивлячись на мене? Видно, думає, що сидить якийсь дуже вже відданий науці. Бо ні навколишньої природи не помічає, ні її, красивої і принадної. Помиляєшся, дівчино. Добре все бачу. Але ж свідомість підказує, що головне — екзамен. Ех, якщо ти місцева, та одружитися на тобі! Уже б ні в гуртожиток не треба поселятися, ні по їдальнях блукати. Так, значить, основне питання філософії — це питання...»

Хлопець аж стрепенувся, бо побачив, що по алеї до дівчини поспішає високий чорнявий парубійко. Дівчина, тільки помітила, одразу підхопилася йому назустріч, і вони, обмінявшись радісними посмішками, зникли за густими кущами бузку.

«Бач, який спритний на готовеньке! — заочник вилаяв у душі того чорнявого. — Та й вона вертихвістка! Спеціально ж знайшла мене у цьому глухому закутку. А побачила, що не звертаю уваги, не піддаюся на її ворожіння, до другого кинулася з вискоком. Ну й світ тепер! Треба таки йти в аудиторію, бо тут, за цими білоголовими, з рівними носиками, багато вивчиш».

І він пішов, думаючи лише про основне питання філософії.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Я дядя добрий: ти мені порожні пляшки,
а я тобі — сигареточку!..

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ

ДИНОЗАВР - ЛИЦЕМІР

БАЙКА,
яка публікується в порядку обміну досвідом

З Неандертальцем якось Динозавр
вдвох черепашачі шукали яйця.
(До речі скажем, Динозавр був зав
м'ясною базою в Неандертальця).
Шукали марно. Час вже пізній був.
Неандерталець мовив:
«Яйця кляті!
А де Коза, що вчора ти добув
у Мамонта на м'ясокомбінаті?»
Всміхнувся злодій (він ум'яв її
на гулянці із Птерозавром-сватом,
та вміло приховав гріхи свої):
«Усушка в нас на базі, любий брате!
Там жар до ріжок спопелив Козу...»
Він так наполягав на цьому факті,
що навіть вже бувалий Птеродактиль
повірив злодію, пустив сльозу...

Суть байки зрозуміти ті могли б,
для кого, так би мовити, не диво,
що нині, в силу баєчної зливи,
фонд вичерпано птиць, тварин і риб.
Та не журіться, байкарі, нітрохи,
далеко по істоти вам не йти:
звірів і птиць —
хоч греблю загати
в лісах доісторичної епохи!

У МУЗИЧНОМУ УЧИЛИЩІ

Мал. И. КОГАНА

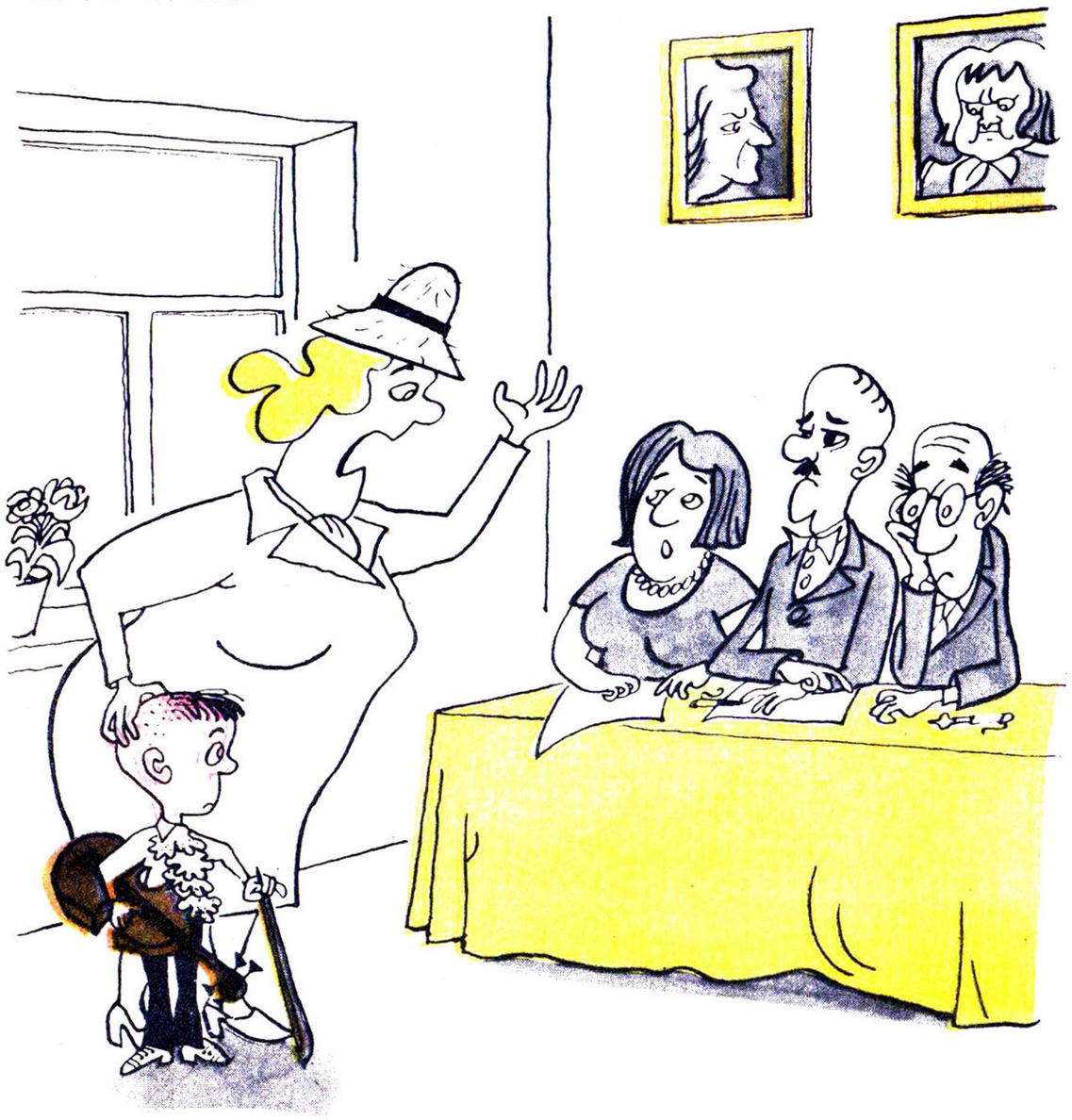

— Навіщо йому музикальний слух? Я його сюди привела, щоб він грав, а не слухав!

ТЕХНІКА ЧИ ОБЛАДНАННЯ?

Коли ви заходите до бібліотеки, то бачите, що бібліотекар, перед тим, як виконати ваше замовлення, витягує з одного каталожного ящика ваш формуляр, у другому знаходить відповідну каталожну картку, а відтак уже розшукує потрібну вам книгу. При цьому ви, либонь, ніколи не задумувалися, звідки беруться ті каталожні ящики?

Не задумувалися над цим, між іншим, і працівники бібліотек. А навіщо було задумуватися, коли тими ящиками їх регулярно забезпечували бібколектори. Не задумувалися вони й над тим, як слід кваліфікувати ці ящики — як бібліотечну техніку чи як бібліотечне обладнання? І тут наче також не було причин задумуватись, бо у випущеному в 1966 році рекламному проспекті «Укркниги» чітко було видруковано: «Бібколектори забезпечують бібліотеки різними видами бібліотечної техніки: читацькими формулярами, каталожними картками, інвентарними книгами, щоденниками, каталожними ящиками тощо».

Отож було ясно: техніка це.

А може, все-таки не техніка? А може, все-таки обладнання? — раптом засумнівалися працівники тієї ж «Укркниги» і після недовгої дискусії дійшли висновку: обладнання! А коли так, то нема чого ці ящики виготовляти, бо обладнання бібліотекам мають постачати свої відомства. Клубним бібліотекам — Міністерство культури, шкільним — Міністерство освіти, заводським — свої міністерства. Такої щасливої думки в «Укркнизі» дійшли в 1968 р. І тут же припинили централізоване виготовлення каталожних ящиків.

У вашій уяві мимохіть може постати така картина: Міністерство освіти, скажімо, налагодило виробництво цих ящиків для своїх підопічних десь на Закарпатті, а Міністерство культури — в районі Запоріжжя. І ось уже в закарпатський клуб везуть ящики з берегів Дніпра, а такий же ящик у придніпровську школу мандрує з Карпат.

На щастя, подібної жахливої картини ви не побачите, бо жодне міністерство, богу дякувати, і не подумало зайнятися виготовленням тих каталожних ящиків.

Одне слово, «Укркнига» уже не випускає, а відомства ще не випускають.

І вже п'ять років, як бідний ящик, сказати б, зіграв у ящик.

А все почалося з невинної, на перший погляд, дискусії: техніка чи обладнання?

К. ОВСІЄНКО.

СЕРЕД СОСЕН ЗАПЛУТАЛИСЬ

У м. Ворзелі, в піонертаборі «Супутник» збудовано новий корпус. Вікна житлових кімнат виходять на північ, санвузли — на південь. Де це бачено?

(З листа до редакції).

Ми справді такого не бачили. Отож поїхали у Ворзель. Подивилися. Справді, є там такий будинок. Триповерховий. На кожному поверсі по вісім кімнат. У кожній кімнаті по п'ять ліжок. Усі вікна тих кімнат справді на північ, але дітки не ремствують, не скаржаться, не пишуть, тільки час від часу чхають. Ну то й що? Хіба не буває, що дітки чхають і тоді, коли сплять у кімнатах з вікнами на південь? Буває. А в будинку, якого ще не прийняла держкомісія, — тим більш.

Словом, будинок як будинок. Тільки повернутий задом наперед. Але щоб цим проектанти та й будівельники з відділу капітального будівництва при Київському міському побутуправлінні (начальник т. Дмитренко М. Г.) дуже здивували світ, я б не сказав.

Я особисто про цікавіші будівлі чував. Скажімо, в Новій Зеландії один любитель пива будинок із пляшок склав. У Шотландії якийсь дивакуватий швець змайстрував хату у вигляді чобота. Оце — оригінально. До того ж люди, видно, думали, коли бралися до роботи, свідомо це робили. А з тією ворзельською будовою хто й зна, як сталося. Може, просто випадково це вдалося. Може, товаришів географія підвела. Адже відомо (будівельники, мабуть, про це чули, знають), що, приміром, у Криму чи на Кавказі (щоправда, не в лісі між вічнозелених сосон і тінистих дубів) санаторно-курортні споруди будують саме так: житловими кімнатами на північ. Щоб було де сховатися від пекучого сонця. Жаль тільки, що Ворзель не в субтропіках, а на Київщині. І цей корпус, до речі, не сезонна споруда, а капітальне, постійно діюче приміщення: улітку для дітей побутовиків, узимку як профілакторій для їхніх батьків.

А може, коли фундамент закладали, то проект догори ногами тримали, а може, закладали той дім у похмуру погоду, а компаса з собою не було. Як ти визначиш, де південь, а де північ? А питати у старожилів: «Скажіть, будь ласка, де у вас тут північ, а де південь?» — самі розумієте, людям із вищою освітою не з руки. Або, як казала одна моя знайома, воно якось і невдобно.

Словом, хтозна-як воно було. Та ми не про це. Нам хочеться будівельникам щиру пораду дати. Будинок ще доведеться здавати державній комісії. Тож радимо робити це таки похмурого дня та й таки без компаса. А втім, може, до комісії справа й не дійде: приміщення ж збудовано на такому місці, де весняні грунтові води забезпечують стіни вологою на ціле літо. І, поки тут заб'ють останній цвяшок, то корпус для житла може стати й непридатним — на нього уже тепер грибок накинувся. До речі, саме з тієї сторони, де житлові кімнати, тобто з п і в н і ч н о ї.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Новатори

«ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У нашому селі є продуктовий магазин, підпорядкований Титусівському робкоопові. Завітай, будь ласка, сюди та зверни увагу на роботу продавців Л. Свинарчук, В. Свинарчук і Р. Савчук».

(З листа мешканців с. Кордишівки на Вінниччині).

Від редакції:

Наш кореспондент І. Немирович побував у тому магазині і переконався, що увагу справді варто було вже давно звернути. Зокрема, голові Титусівського робкоопу т. Дратві, якому й адресується оце віршоване послання.

Товаришу голово!
В Кордишівці
Продмаг є. А в нім, як мімози,
Цвітуть — прижилися меткі продавці —
Людмила, Віктора і Роза.

За штатом вони — не велике цабе,
Але скільки пихи і позиі..
Як в лавочці власній поводять себе
Людмила, Віктора і Роза.

Всі троє, до речі, рідня...
Та, сливе,
Торгівлі воно — не загроза.
Ба, навіть ведуть боротьбу за нове
Людмила, Віктора і Роза.

Наприклад (потверджую сам), у дівчат
Практичний, ощадливий розум:
Всі троє один лише носять халат —
Людмила, Віктора і Роза.

До того ж —
і віник вони бережуть:
Все ждуть, поки ледь не піввоза
Збереться сміття,
і тоді аж метуть —
Людмила, Віктора чи Роза.

Ведуть із пияцтвом активну війну
(І в цьому дійшли до курйозу!):
Завищують сміло на пиво ціну
Людмила, Віктора і Роза.

Прибуде якийсь дефіцит,
і, глядиш,
Трапляється метаморфоза —
Щезає кудись...
А куди — знають лиш
Людмила, Віктора і Роза.

Товаришу голово!
В Кордишівці
Продмаг є...
На повнім серйозі
Прошу вас, «відзначте» отих
продавців —
Людмилу, Віктору і Розу!

Аршавір ДАРБНІ

СМЕРТЬ І ПІДЛАБУЗНИК

Так сталося, що Смерть
У мороці нічнім,
Як небо все
Заслалося грозово,
З дороги збилася,
Блукала й помилково
Потрапила
До підлабузника у дім.
Господар дому зблід.
О жах! Забракло слів.
Та вмить знайшовсь:
За звичкою своєю,
Швиденько стіл накрив
Для гості
Й перед нею
Низесенько вклонивсь,
До столу запросив.
З'явилося вино —
Найліпше, далебі! —
Горілочка
Ще й порося під хріном,
А на десерт — халва
Із виноградним гроном...
Господар сам налив
І гості і собі.

І Смерть розчулилась:
— Ого, який прийом!
Мене ж повсюди лають,
Звуть каргою,
Усіх живих
Страшить
Побачення зі мною,
А ти, дивись, який:
Ще б'єш мені чолом!
А ти частуєш,
Догоджаючи мені,
І лестишся медовими словами,
Як соловей в гаю,
Щебечеш до нестями,
Все компліменти
Розсипаючи рясні.
Клянуся, вперше це —
Така мені хвала.
Не знаю ласкавішої особи!
Не приховаю я —
Мені ти до вподоби.
Як добре, що в твій дім
Зненацька я зайшла!..

І, вельми вдячна, Смерть,
Все зваживши як слід,
Вподобавши підлизу отакого,
Його, після трапези,
Достроково
З собою захопила на той світ.

З вірменської переклав
Валентин ЛАГОДА.

Бабкен КАРАПЕТЯН

ЗАЄЦЬ

БАЙКА

Раз якось на галяві лісовій
Погожою весною
Стрибали зайченята на траві
І пустували між собою.
Аж вийшла на галяву Лань,
Спинилась полохливо...
А старший Заєць меншому: — Поглянь,
Яка вона красива!
А роги, як букет у неї,
В цієї
Лісової феї...
— Подумаєш! Велике диво! —
Зайчатко пирхнуло глузливо...
— Е ні, старий, до речі, каже діло, —
Зайці загомоніли всі, —
А то од заздрощів плете, мале дурбило,
Не тумкає нічого у красі...

Аж ось, неподалеку, на узгірку
Озвався Вовк, оту почувши спірку:
— Ти що, старий Вухань,
Тут мелеш на галяві?
Красиві, кажеш, роги має Лань?!
По-моєму — якісь пеньки трухляві.
Зате в моїй ось пащі,
Напевне, ікла набагато кращі!
Не віриш — то поглянь...
Від страху Заєць аж закляк:
— Та я... пробачте... я недодивився.
А далі дременув, сірома, так,
Що аж в норі борсучій опинився...

—

Бувають і між нас такі знавці,
Як наполохані зайці:
Одному покажи лише кулак
Чи зверхню владу, —
Одразу думку змінює, слабак,
Аби уберегти свою посаду.

З вірменської переклав
Олесь ЖОЛДАК.

Мал. В. АБРОЯРА

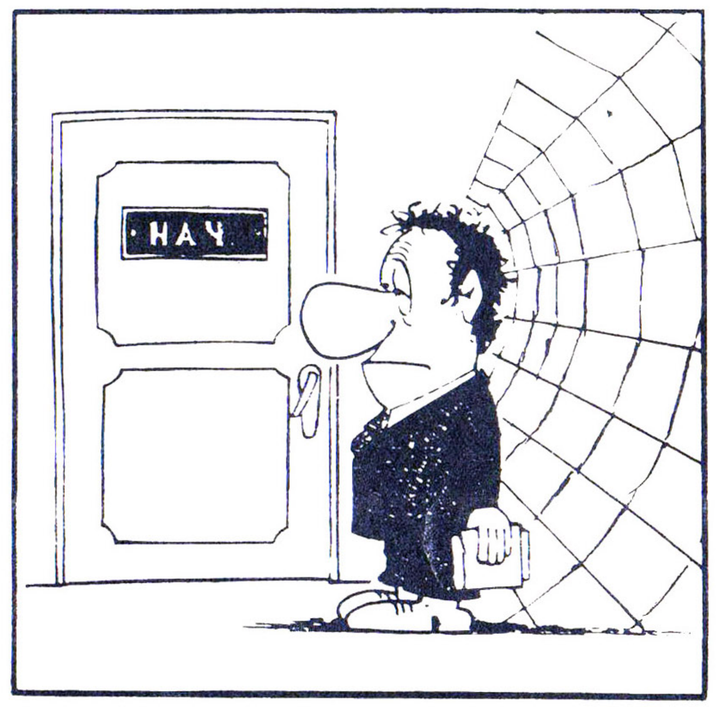

Без слів.

Аршавір ДАРБНІ

ПИШНИЙ ХВІСТ

Один Павич
Носив красивий хвіст.
І всі його за хвіст отой хвалили,
І говорили:
— Боже, що за хвіст!
Сія, мов радуга,
Коли він чеше «твіст»!
Тут справді стиль і смак —
Злиття краси і сили!..

Сп'янілий від похвал,
До того вже носився
З хвостом своїм збундючений Павич,
Що не робив ніде, не вчився,
Хвостом лиш милувався
День і ніч!

Та якось перукар-Кабан
(Напився, в очах туман!)
Обрізав Павичу хвоста до цурки.
Подібний до общипаної курки,
Павич із жахом оцінив свій стан!

І недарма —
Хвоста ж нема!

Куди б він не пішов,
То чулось знов і знов:
— Поглянь, потвора он яка
Бридка!
Й гидка!
І, скаржачись на долю без кінця,
Павич
Тутешні полишив місця:
Став без хвоста — не варт
і горобця!..

А ось і оповіді зміст:
На голову надійся, не на хвіст!

З вірменської переклав
Ст. ОЛІЙНИК.

Мал. Володимира АБРОЯРА

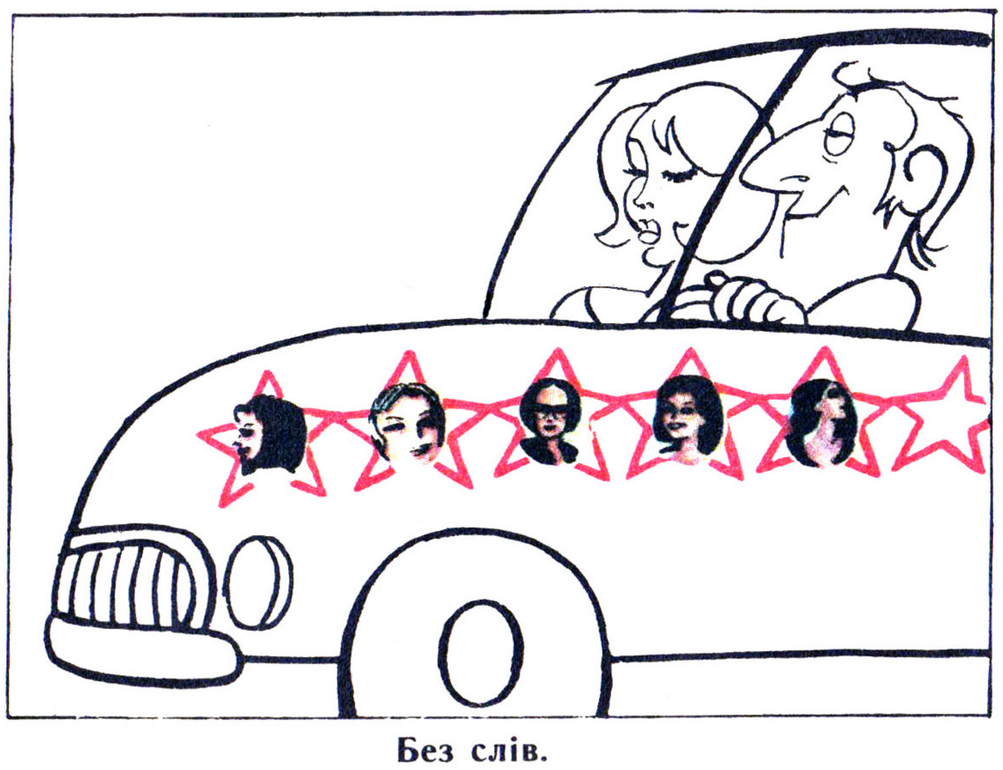

Без слів.

Мкртич КОРЮН

МУДРИЙ РИБАЛКА

Один мастак зібравсь по рибу зранку.
Узяв наживку, снасті та приманку.
Й горілки пляшечку ще пхає у торбину...
Аж тут, як на біду, і наднесло дружину.
Насілася вона притьмом на чоловіка:
— Для чого це тобі?! Навіщо та горілка?!
Їй чоловік на це: — Гей, жінко, не кричи ти,
Якщо не знаєш, можу пояснити.
А раптом в риби та не буде апетиту!..
От я у річку й виллю оковиту.
Ковтне якусь там дещицю рибина,
Та, випивши ж, і закусить повинна.
А тут їй і закуска — черв'ячок...
Хапне — та й попадеться на гачок!

З вірменської переклав
Микола ЯРОВИЙ.

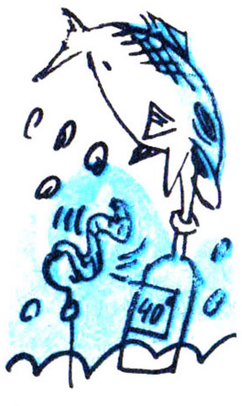

З олівцем по Володарці

Як ми дізналися з оголошення, нещодавно тут відкрито екскурсійний пункт, що організовує автобусні турне по різних визначних місцях, далеких і близьких. На жаль, обійдено увагою тих, хто хоче зробити екскурсію по самій Володарці — автобусом чи пішака. Навіть потрібної довідкової літератури для них нема.

Щоб заповнити цю прогалину, ми вирішили укласти коротенький ілюстрований екскурсійний довідник по Володарці, яка теж має багато вартих уваги місць.

Отже, шановні любителі подорожей, Володарка — один із наймальовничіших райцентрів Київщини. Вона сповита у зелені пелюшки лісів, напоєна пахучою настойкою довколишніх луків, оперезана голубою крайкою тихоплинної Росі...

Коли завітаєте сюди спекотної днини, вам не завадить знати, що у Володарці є

ПЛЯЖ.

Тут створено всі умови для відпочинку: чудово почувають себе на пляжі кури, гуси, качки, блаженно хрюкають засмаглі на сонці свині.

— Скоро й ми будемо отак, — ділиться думками про майбутнє директор комбінату комунальних підприємств О. З. Діденко. — У найближчі п'ять років виростуть на піску грибки... Можливо, навіть, кіоск із морозивом з'явиться...

Значить, є надія.

А поки що любителям прохолоди пропонуємо відвідати

МІСЬКИЙ ПАРК.

Приємно зануритись у його тінисті алеї, відпочити на одній із трьох поламаних лав.

Рідко ще в якому райцентрі зможете надибати такий куточок дикої природи. З часом він перетвориться у справжній заповідник. Вже й тепер кози тягнуть закуску тут просто з рук у тих, хто приходить сюди, як то кажуть, на свіже «півлітра».

Якщо ж кози для вас не бажана компанія, прямуйте в

КАФЕ «РОСЬКА».

Козам, ясна річ, тут нічого не перепадає. Та й вам може перепасти менше, ніж ви сподівалися. Наприклад, м'яса.

— Дівчата на роздачі молоді, працюють на високих швидкостях, просто не встигають іноді всього покласти, — розводить руками директор об'єднання громадського харчування П. Я. Бондаренко. — Але щоб відвідувача хтось обікрав — боронь боже. Відносно цього в нас строго...

Так що спокійно можете зайти в «Роську» в обід або ще краще — увечері: кафе радо зустріне вас веселим передзвоном пляшок, збудженим гамором, настояним на горілці словом...

Значним центром культури і відпочинку є

РАЙОННА БІБЛІОТЕКА.

У її читальному залі можна почитати свіжу газету, куплену по дорозі в кіоску. А якщо захочеться ознайомитись з новинами за триваліший період, то можете й самі зробити газетну підшивку. Розшукати потрібну періодику вам охоче допоможуть юні слідопити-школярі або техробітниця, яка завідує тут підшивками преси...

* * *

Примарафетилась, як тут кажуть, за останні роки Володарка. У райцентрі з'явився центр — з новими адміністративними будинками, гарною площею, універмагом. Милує око новенький будинок побуту. Сяють увечері на центральній, щойно заасфальтованій, вулиці сучасні ліхтарі-світильники.

З'явиться з часом банно-пральний комбінат. Будуть завжди місця, вода й світло в готелі. В недалекому майбутньому вже вимальовуються обриси нової автостанції. Тоді, звичайно, перестануть зриватися автобусні рейси, і вчасно можна буде сюди дістатися або звідси виїхати, чого не могли зробити ми.

Довідник уклав Є. КОЛОДІЙЧУК,
проілюстрував А. АРУТЮНЯНЦ.

Київська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фейлетоні «Сеанс гіпнозу» («Перець» №8) розповідалося, що завідуючою магазином села Гришки Деражнянського району на Хмельниччині працювала Підлипна М. Не зовсім чесно працювала, бо пристрасть до чужої копійки мала. Тому навіть вдавалася до самовільного завищення цін на товари. Покупцям, котрі робили їй зауваження, завідуюча щедро давала здачі грубою лайкою.

З Хмельницької облспоживспілки повідомили редакцію, що Підлипну М. з роботи знято. З неї утримано, а покупцям повернено гроші, вторговані від продажу товарів по завищених цінах.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

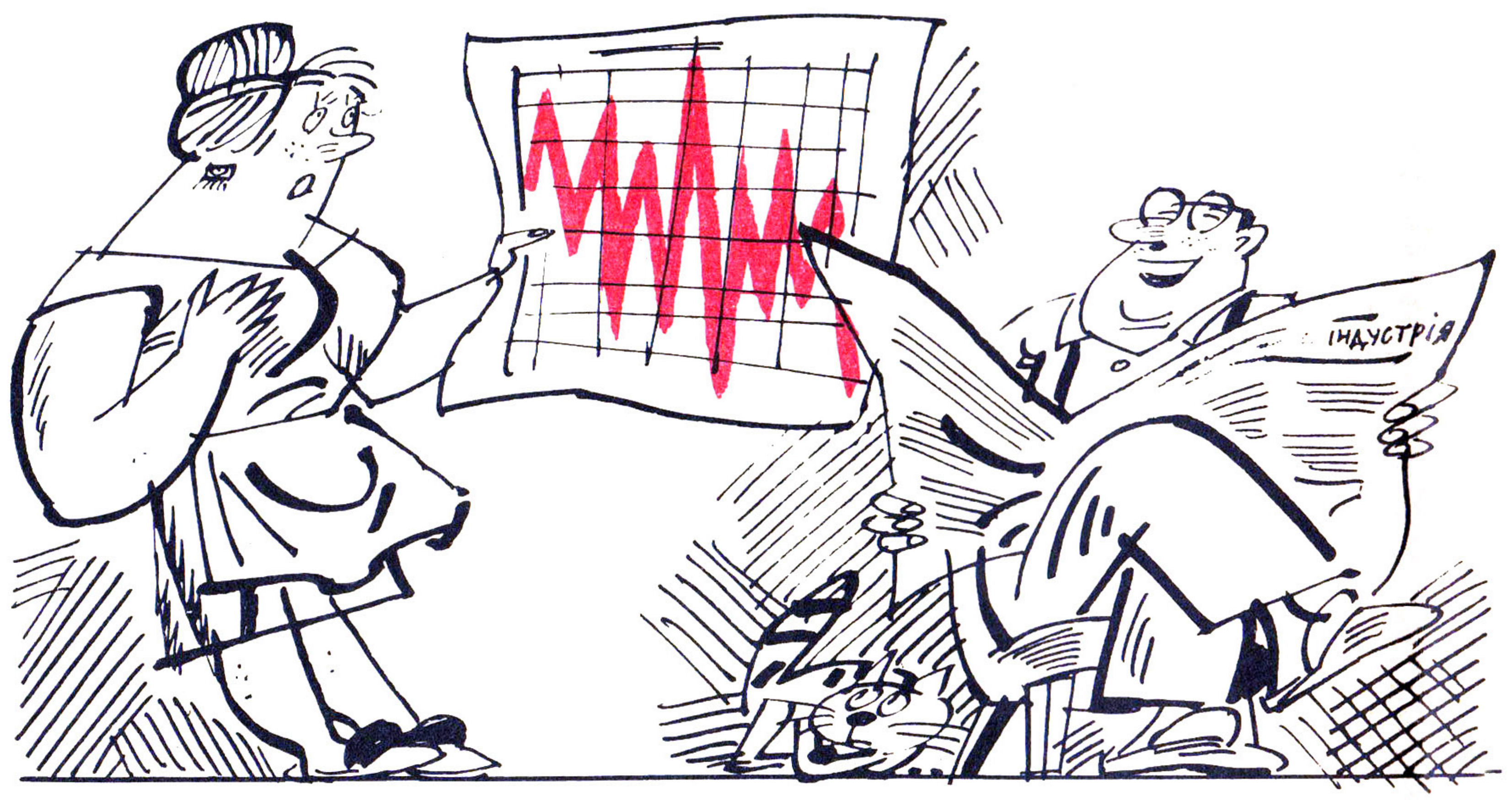

— Не лякайся, це не кардіограма, а лише схема ритмічності роботи мого заводу.

БАБИНСЬКА БИТВА

«Дорогий Перче!

Директор рибгоспу «Бабин» Лещишин В. А. та його заступник Оліяр Д. І., разом з гостями, вирішили відсвяткувати День рибалки. Зібралися вони в конторі рибгоспу...»

(Це початок листа, що надійшов до редакції з села Бабин-Середній на Івано-Франківщині. Як розвивалися події далі, дізнаєтеся з віршованого коментаря).

У рибгоспівській конторі шум і гам...
Кінець столу возсіда директор сам.
А подалі між гостями — теж хмільний,
Оліяр Денис — заступник бойовий.
Ось підвівсь один з гостей і від душі
Палко вимовив до всіх: — Товариші!
Ми пили уже за шефа й за рибгосп,
За рибалок виголошували тост;
Вип'єм зараз за особу — і яку! —
До товариша Лещишина близьку;
За особу, що в рибгоспнім штаті є,
Що зарплату як касир нам видає:
Многих літ і щастя шефовій жоні!!!
— А у мене, хіба що, нема рідні?! —
Раптом, брязнувши на діл одну із чар,
Гордо вигукнув заступник Оліяр. —
Правда, я вам не Лещишин-бюрократ,
І моя жона не вписана у штат,
Але прошу!.. —
Доказати він не вспів,
Бо директор в нього пляшку запустив!..
Не здригнулась і в заступника рука,
Як попудив він у шефа судака!
Тільки шеф був заповзятим молодцем —
І в одвіт пожбурив миску з холодцем!
Облизався Оліяр. Ревнув, як віл.
У екстазі прудко вискочив на стіл.
Вазу з фруктами важку схопив ураз
І по тім'ї по директорському — хрясь!
...Ой, чого там, кажуть, тільки не було:
Вилітало із конторських вікон скло,
Вилітали гості з вікон і з дверей,
Вслід за ними — безліч посуду й речей!
Ой, чого там, кажуть, тільки не було...
Гомонить про це і досі все село.
Гомонить село й про інше — що Денис
Мав синців десятки два й розпухлий ніс;
Що в лікарні його шеф лежав і — жах! —
Нерухомий, весь у гіпсі та бинтах!..
А іще селом котилися чутки,
Що в палаті вони бачились таки,
Говорили щось там —
радились, видать:
Як надалі їм рибгоспом керувать,
Як гарніше провести нову гульню
І чию у штат вписать іще рідню...

І. ДЖЕРЯ.

Помилка

ГУМОРЕСКА

До хати зайшло двоє. Першим переступив поріг Харитон Вихристюк, другим — Спиридон Побігайло. Вихристюк колючим поглядом окинув кімнату, понюхав повітря.

— Знову?

— Їй-богу, вчувається вам, — тремтів Тиміш Лемішка, господар.

— Хе-хе, вчувається... — пирснув у кулак Побігайло. — Невже вчувається, Харитоне Васильовичу?

— Їй-богу, не жену. Хіба що... на свята.

— На свята, — знову пирснув у кулак Побігайло. — Бумага у нас на тебе є.

— А хто на свята дозволив? — визвірився Вихристюк.

Тим часом Ганна, Лемішчина дружина, вже подавала на стіл...

Випили по одній, по другій. Потім закусили і знову випили. А коли випили по третій, Вихристюк обняв Лемішку:

— Наклеп на т-тебе звели, Тимоше!..

— Що ж то за бумага? — скористався той моментом.

— Покажи, Омеляновичу! — наказав Вихристюк.

Побігайло дістав із кишені папірця:

«Надсилаємо вам листа про самогонника Терентія Лемішку. Просимо розслідувати справу і повідомити про вжиті заходи. Редактор газети «Нива».

— Та це ж про Терентія! — аж підскочив Лемішка.

— Справді, про Терентія, — підтвердив Побігайло, розгублено тицьнувши пальцем у папір.

— Точно. Про Терентія, — сказав і собі Вихристюк. — Чому ж ти, Омеляновичу, не р-розібрався?

— Спішили, Харитоне Васильовичу, — відповів той. — Слава богу, Лемішок у селі, як гороху в засіці.

— Ясно, — підвівся з-за столу Вихристюк. — Потурбували, Тимоше, але вибач... Помилка... Ро-о-зумієш?

— Зараз ми того Терентія... ох, і накриємо!..

...Гості пішли. Тиміш Лемішка забігав по хаті.

— Грім би вас побив! — кричав сам до себе. — Три літри самогону видудлили. А щоб вас чорти вхопили разом із вашою помилкою!..

Яків МУЛЯР.

м. Вінниця.

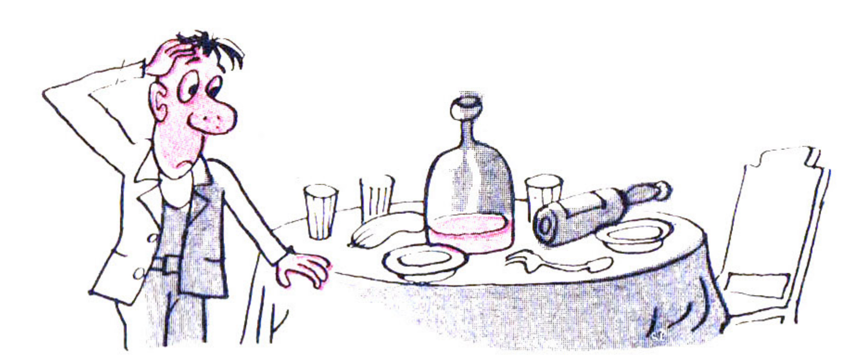

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Наклепник: — А з-під чорнила ви приймаєте пляшки?

ЩАСЛИВИЙ ДВІЙНИК

Мал А. ВАСИЛЕНКА

— Мене це вже не дивує. Виявляється, я, як дві краплини води, схожий на сина директора тресту ресторанів.

Вибрики Пегаса

П. Ч-ко, з села Вертіївки Ніжинського району на Чернігівщині, скажиться редакції:

«Кілька разів намагався писати вірші, але в мене, скажу відверто щось невиходить».

І тут же написав про це вірші:

«Дружина каже не томись,
Не марай паперу!
. . . .
Не втрачай ти вільний час,
На своє писання,
Краще б гуси гнав попас,
Там твоє дерзання».

— Нічого додати не можемо: дружина сказала все!

—

Герой вірша **В. Н-кого,** з села Красного Яготинського району на Київщині, заспокоює свою дружину:

«— Не ревнуй. Клянусь тобі,
То пусті бала́чки.
Ех... Люблю я кінний біг!
В общім — я на скачки».

— І справді — пусті балачки.

—

І. С-к з Івано-Франківська вирішив переконати своїх читачів у тому, що «Не все золото, що блищить» (так і байку свою назвав, яку ми нижче наводимо):

«На схилі літ,
Розвівшись з Ложкою старою,
Беззубий Рот позбувсь спокою:
Бо взяв за жінку, як не дивно,
Тендітну Ложечку декоративну.
Що гарна — то немає й мови!
І розмальована чудово!
А скільки шику того, блиску!
Одна біда: не лізе в миску».

— Мораль: не відгодовуйте тендітних Ложечок, бо не влізуть у миску.

МОЄ ЯСНООКЕ ПТАШЕНЯ...

УСМІШКА

У той вечір бушувала хурделиця. Дружина поверталася додому після змагань із гімнастики. На ній була норкова шапочка, нещодавно подарована мною.

Раптом за її спиною почулось важке сопіння. Не встигло моє пташеня оглянутися, як дужа рука схопила її шапку, боляче скубнула за волосся. Те, що сопіло, щодуху дременуло геть.

Моя жінка не розгубилася. Тільки на мить затіпалась від обурення.

Не вагаючись, метнулася за злодієм. Коли вже насідала йому на п'яти, він упав, заборсався у кучугурі, тягнучись рукою до шапки, що полетіла на сніг. Схопив її і запхав під пальто.

Моя безцінна, не даючи супротивнику оговтатись, кинулася на нього, вирвала з-під пахви шапку і щодуху побігла назад...

Коли з тріском відчинились двері квартири, я побачив на порозі свою перепілку. Вона важко дихала. Її щоки палали рум'янцем, а волошкові очі — переможним вогнем.

— Ледь відвоювала у злодюги твій подарунок,— простягнула мені шапку.

Я здивовано глянув:

— А при чому тут шапка?!

Вона поспіхом розповіла, що сталося.

Я кліпав від подиву очима. В руках вона тримала чоловічу пижикову шапку. Подарована мною норкова шапка на стрічці висіла у неї за спиною.

Петро БИРКА.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

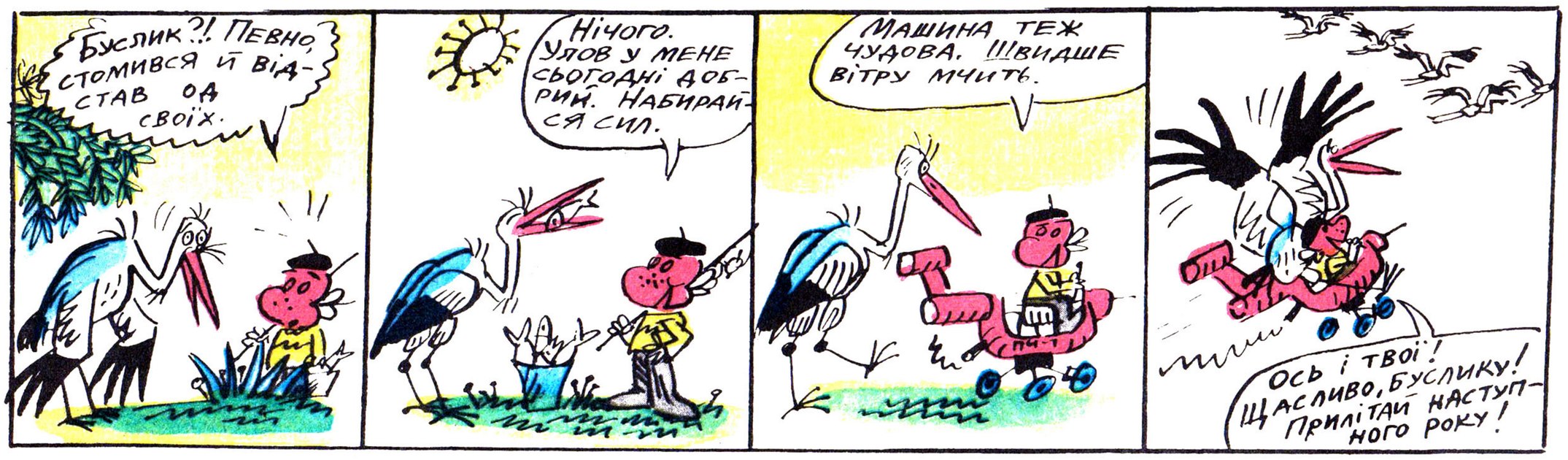

ЗАГАДКИ

Не крізь двері,
А в вікно
Входить весело
Воно.

(Сонце).

Є гребінь —
Не чешеться він гребінцем.
Є шпори —
Ніколи не був верхівцем.

(Півень).

І криві, і прямі,
Від народження німі,
Стануть вряд у всій красі —
Заговорять зразу всі.

(Літери).

Круглий, як сонце,
(Бува й довгуватий)
Дуже солодкий
І трішки хвостатий.

(Кавун).

Мов по полю чорному
Скаче білий зайчик,
А стежину зайчику
Креслить
Вовин пальчик.

(Крейда і класна дошка).

У до́чки і в мами
Смугасті піжами.
У мами і в дочки
Смугасті носочки.

(Зебри).

Із гучним дзвінком на шиї —
Дзінь-дзелень! —
По лужку вона блукає
Цілий день.
В двір приходить вечірком
З молоком.

(Корова).

Олександр БРОДСЬКИЙ.

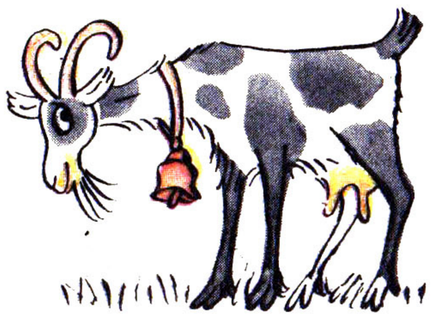

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

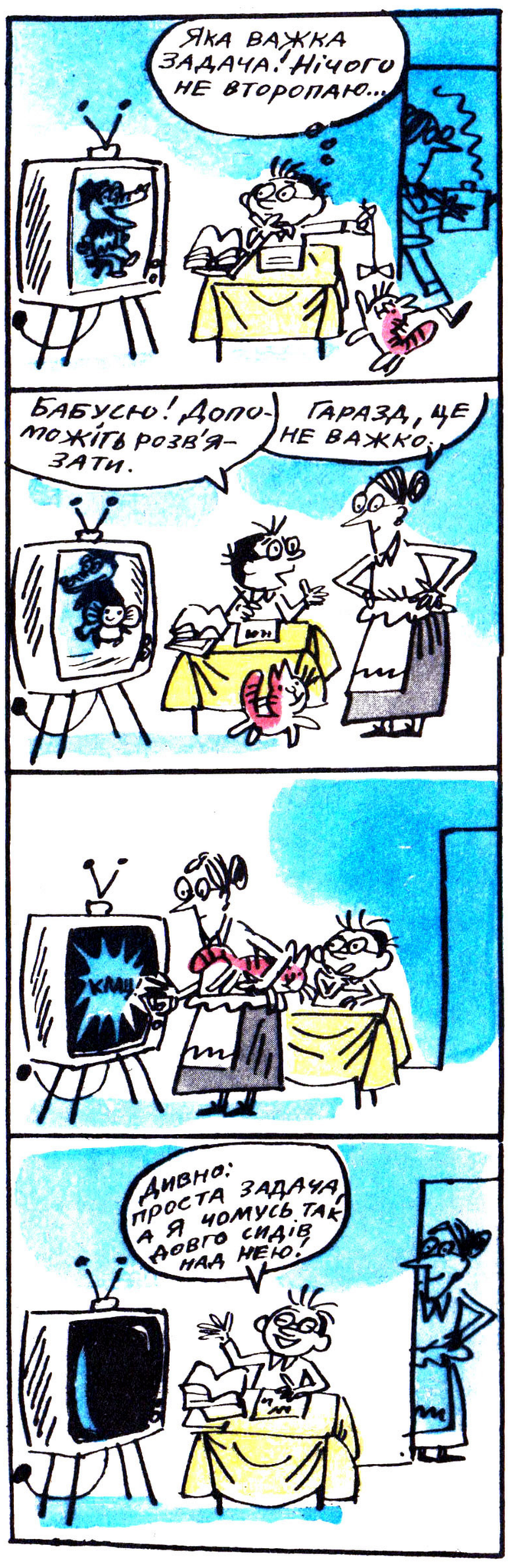

ПРО ПЕТРИКА

ДОРОСЛІ ЯБЛУКА

— Мамусю, — просить Петрик увечері, — зірви мені яблучко.

— Вже пізно, синку, яблучка сплять.

— Це маленькі сплять, а великі ще ні.

«ПОЛЯРНИК»

— Тату, коли я виросту, то буду полярником, — заявив Петрик.

— Дуже добре, синку, — усміхнувся тато.

— Я вже зараз хочу готуватися стати полярником.

— А то ж як?

— Ти щодня купуй мені морозиво, щоб я звик до холоду.

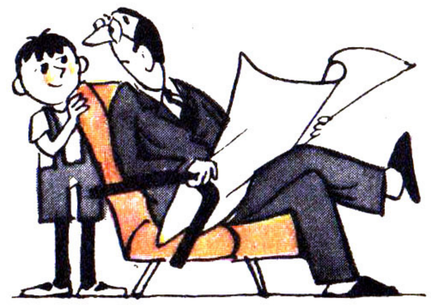

СКІЛЬКИ РОКІВ

Зустрівся якось Петрик із своїм другом Миколкою. А Миколка й питає Петрика:

— Скільки тобі років?

— Три, а тобі?

— Не знаю.

— А ти бабиного Сірка боїшся?

— Боюсь...

— Ну, то тобі два з половиною.

Василь ПЕТРЕНКО.

У ПОШУКАХ ТАЄМНИЧОЇ РУКИ

Сценарій детективного фільму

Глибока ніч. Майор А. дає термінове завдання лейтенантові Б.

— Останнім часом у деяких містах щось дивне відбувається з пасажирськими автобусами, — говорить майор, задумливо поглядаючи на карту. — Вони безслідно зникають, потрапляють у незрозумілі ситуації і навіть розсипаються на складові частини. Тут відчувається чиясь досвідчена рука... Словом, лейтенанте, займіться.

— Слухаю! — виструнчується лейтенант і тут же — з метою конспірації — спускається мотузяною драбиною з вікна дев'ятого поверху.

* * *

Містечко Петропавлівка на Дніпропетровщині.

Ранній ранок. Із воріт автопідприємства 03139 виходить звичайний пасажирський автобус і рушає своїм звичайним маршрутом.

У салоні автобуса — буденна обстановка. Пасажири читають, перемовляються, сміються. Лейтенант Б., примостившись на задньому сидінні, уважно до всього придивляється і прислухається.

Несподівано лунає жахливий тріск. Підлога автобуса провалюється, і всі пасажири опиняються на землі у мальовничих позах. Кузов сам собою продовжує рухатися і зникає за найближчим рогом.

Лейтенант Б. вихоплює з кишені кулькову ручку і записує номер дивного автобуса — 01-95.

* * *

Чернігів.

На автобусних зупинках незвичайне пожвавлення. Машин немає. Пасажири нервово позирають на годинники.

Минає півгодини. Година. Півтори години. Жодного автобуса не видно. Пасажири галопом мчать на роботу, але їх уже ніщо не рятує від запізнення.

Лейтенант Б. повзком наближається до огорожі автопідприємства 24021 і, непомітно перестрибнувши її, дістає з-за пазухи фотоапарат...

* * *

Закарпатська область.

Дорогою Косівська Поляна — Рахів повзе ущерть набитий автобус. Раптом один по одному гуркочуть чотири вибухи, які підкидають машину догори. Налякані пасажири хутко розбігаються.

Лейтенант Б. кидається до водія, на ходу дістаючи з внутрішньої кишені записну книжку...

* * *

Гайсин Вінницької області.

Вулицями міста, метляючи в різні боки, мчить автобус 82-29. Пасажири лаються, пасажирки верещать. Шофер сміється і піддає газу.

Лейтенант Б. рішуче вириває у водія руль у ту саму мить, коли автобус ледь не врізається у стіну будинку...

* * *

Сєвєродонецьк Ворошиловградської області.

Автотранспортне підприємство 12120. Лейтенант Б. непомітно спостерігає за роботою механіка контрольно-технічного пункту та інженера з техніки безпеки, які перевіряють справність пасажирських автобусів.

— Нормально... Нормально... — час від часу говорять механік та інженер. І враз обидва падають.

Лейтенант Б. підбігає до нерухомих тіл...

* * *

Вечір. Уже знайомий нам кабінет. Майор А. слухає доповідь лейтенанта Б.

— Таким чином, — продовжує свою розповідь лейтенант, — я встановив, що тут справді — як ви й говорили — діє одна рука. Приміром, у Петропавлівці директор автопідприємства Соболь та головний інженер Багно по-наплювательському ставляться до технічної перевірки машин. Автобус 01-95 уже давно став непридатним для використання, а його все одно випускали на лінію. Наслідок — провалилася підлога.

— Так само чхає на стан автобусів директор Чернігівського автопідприємства 24021, Мельников. Трапляється, що водночас по сорок машин виявляються несправними. Це і є причиною їх таємничого зникнення з вулиць міста. У Рахівському автопідприємстві 06033 на Закарпатті інша біда — керівники вимагають перевиконання плану будь-якими способами. Отож водій Мойсенюк перевантажив свій автобус — замість сорока п'яти посадив сімдесят п'ять пасажирів. І в результаті полопалися шини.

— Ну, а останні випадки — з гайсинським водієм Мельником та інженером Розсильниковим і механіком Блиновим з Сєвєродонецька — сталися через випивку. Усі ці люди були п'яні. Уявляєте, до чого вони могли б допрацюватися?

— Отже... — говорить майор А.

— Отже, — підхоплює лейтенант Б., — тут діє одна рука — рука нехлюйства та безвідповідальності. Давно час міцно вдарити по ній!

В. ЧЕПІГА.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Професором і дурень може стати, а ти стань на моє місце та спробуй сокирою помахати!..

Народні усмішки

ЧУДОВИЙ СЛУХ

— Хочу віддати свою дочку до дитячої музичної школи, от тільки баян куплю.

— А слух у неї є?

— Слух чудовий: з чоловіком пошепки розмовляємо у кімнаті, а вона на кухні все чує.

Повідомив Г. Д. ШЕВЧЕНКО.
м. Кривий Ріг.

ЗРОЗУМІВ

— Ти чому сьогодні не пішов до школи? — питає мати сина.

— Так ви ж, мамо, вчора наказали, щоб із кімнати — ні кроку.

Повідомив В. КРУГЛИК.
смт Козелець
Чернігівської області.

ПРО МИСТЕЦТВО

В одному товаристві вихваляли художника:

— Цей митець одним помахом пензля може перетворити обличчя, що сміється, на обличчя, що плаче.

— Ну й що ж тут такого,— зауважив один із присутніх.— Моя мати уміла це робити одним помахом віника.

Повідомила А. І. ПАНЧЕНКО.
смт Сутиски
Тиврівського району
Вінницької області.

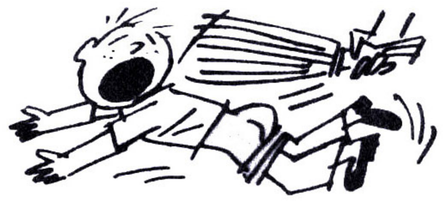

ЗАКУСКА

Слюсар полагодив кран на кухні і красномовно поглянув на хазяйку:

— Замочити треба, щоб не протікав.

Та налила йому чарку. Вихилив її чолов'яга і знову очима по хаті нишпорить:

— Мені б після чарки чогонебудь гостренького.

А хлоп'я, що поруч стояло, подає йому ножа:

— Візьміть, дядю, тато лише вчора нагострив.

Надіслав Л. КОНОНОВИЧ.
с. Красилівка
Ставищенського району
Київської області.

ЗРАДІВ

— Іване, ти знаєш, мені сьогодні снилося, що ти впав у бочку з медом, а я в багнюку, — сказав Кіндрат.

— От бачиш, мені навіть уві сні щастить! — зрадів Іван.

— Але потім ми один одного облизували, — закінчив Кіндрат.

Надіслав Б. ГАМУЛЕЦЬ.
м. Львів.

ВИПИВ

Зайшов піп перед пасхою до одного чоловіка.

Чоловік і питає його:

— Може б ви, батюшко, винця випили?

— Та чого ж, можна, — відповів той.

— Бач, Оксано, — звернувся чоловік до жінки, — казав тобі: купи вина. Оце батюшка й випили б.

Надіслав М. БУЛАХ
з с. Низи Кременчуцького
району Полтавської області.

ДІЄТА

Не по літах розтовстіла дівчина ніжиться на ліжку і запитує маму, що пере білизну:

— На яку б мені дієту стати, щоб схуднути?

— Ставай поруч зі мною, — порадила мати.

Повідомив В. ДЄДУШЕВ.
м. Дніпропетровськ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

В ІЗРАЇЛІ

— Помоліться за ваших злиденних радянських братів!..

В американській військовій академії Вест-Пойнт знялася паніка. Жижки затремтіли не тільки в молодих слухачів, а й у ветеранів-педагогів, про чию хоробрість свідчать нагороди. А отакого рейваху серед вояків наробив... привид. Його, як цілком серйозно засвідчує журнал «Тайм», бачило чимало слухачів академії. Представник потойбічного світу, виявляється, взяв собі за звичку з'являтися тут біля кімнати № 4714. Для своїх візитів він одягає уніформу солдата часів президента Джексона, не забуваючи й про мушкет.

...Як з'ясувалося пізніше, то були витівки якогось солдата-жартуна.

—

Зважаючи на літа, відомий бразільський боксер Паоло Чікота розпрощався з рингом та зайнявся торгівлею ліжками.

Невдовзі після того в одній із газет Ріо-де-Жанейро з'явилася така реклама його крамниці: «Паоло Чікота 16 разів валявся на долівці рингу після нокаутів і тому чудово знає, на чому приємно полежати».

—

Американці (звичайно, ті, кому дозволяє кишеня), де тільки можуть, скуповують шедеври образотворчого мистецтва. Тут вони просто-таки самі себе переплюнули. Так, наприклад, за підрахунками фахівців, в США тепер нараховується стільки картин Рембрандта, Ватто і Утрілло, що їх кількість у 50 з лишком разів перевищує кількість картин, створених цими великими майстрами! Тобто, на п'ятдесят полотен припадає тільки одно справжнє; решта — фальшивки.

—

На лаві підсудних нью-йоркського суду опинився Даніел Мур. Його звинувачено в пограбуванні восьми банків майже на 10 мільйонів доларів. Зауважимо, що не тільки оця нелегальна діяльність пов'язувала Мура з банками та мільйонами — він був генеральним директором банку міста Вейкфілда у штаті Массачусетс.

І сміх, і гріх

Юрій ІВАКІН

ЗА ЩО?

ГУМОРЕСКА

Маститий прозаїк НН розгорнув свіже число газети «Літературний баштан» і посміхнувся, побачивши інтригуючий заголовок «Прикра невдача». «Хто пише? Якийсь Єфрем Шпичка. Певно, псевдонім. Цікаво, кого це протягли?» — подумав він. Раптом посмішка зникла з його обличчя: в статті йшлося про новий роман саме маститого прозаїка НН.

— Плюнули в душу, іроди, — прошепотів він, заплющуючи в знемозі очі.

— Ти сам, як і завжди, в усьому винен! — повчала його дружина. — Старий, а ще не навчився жити. Не запросив на свій ювілей редактора, от тепер і маєш!..

— Хіба забула, що це ти підказала мені не запрошувати? І я знаю чому: тобі не до вподоби його дружина!

— Якщо мені вона й не подобається, то тільки тому, що тобі аж надто подобається!

— Дорого ж нам коштуватимуть твої бабські ревнощі!.. Але ж не можу уявити, щоб той редактор сам відважився на цей виступ. Ні-ні! Йому підказали. Тільки хто?.. Іван Іванович? Петро Петрович? Данило Данилович?.. І за що? Боже мій, за що?!

— Ну, звичайно — Іван Іванович! Ти ж полінувався написати передмову до його «Вибраного»...

— Ні, це не Іван Іванович! Це — Петро Петрович! Я пригадав: на тому тижні в «Енеї» чорт мене потягнув бовкнути за чаркою, що він уже зовсім списався...

— От бачиш, усе твій довгий язик!

— А втім — ні! Я забув: Петро Петрович ось уже місяць як подорожує по Європі...

Задзвонив телефон. НН узяв трубку.

— Так, це я. Вітаю, Іване Івановичу. Спасибі, спасибі... Справді, хуліганство! А хто такий Єфрем Шпичка? Не псевдонім? Критик-початківець? Ну й ну! Для цих молодих немає нічого святого! Але ж чого його надрукували? Гадаєш, **є така думка!!**

Маститий прозаїк НН поклав трубку й попросив дружину накапати валеріанки.

— Піду на прийом до Вищої інстанції. Там мене зрозуміють!

Того ж дня він потрапив до кабінету Відповідальної особи. Розмова тривала недовго й украй збентежила прозаїка.

— Прошу вашого захисту! — драматично звернувся він до господаря кабінету. — Мене цькують, мене ганьблять, мене паплюжать, мене...

— Вас критикують?..

— Так. Тридцять років не критикували і — раптом... За що?

— А хіба є письменники, застраховані від критики?

— То й ви проти мене?

— Аж ніяк. Я, до речі, ще не читав вашого роману. А втім, якщо критик Шпичка помилився, його поправлять інші письменники. Нам нема потреби втручатися.

Додому прозаїк НН повертався розгублений і спантеличений. Тепер він пригадав, що вчора зустрів на вулиці Євдокима Гуньку й Пилипа Свербила, і ті не привіталися. Може, не помітили? Але ж раніше помічали!.. Потім пригадав, що його небозі відмовили в путівці до «Коктебеля». Ні-ні, все це не випадково. Нема сумніву: справді — **є така думка...** «За що? за що?» — вкотре питав він себе і не знаходив відповіді. Здається, ніяких збочень у нього немає. У громадському житті бере активну участь. Усі доручення виконує. Ідейний рівень підвищує. Виступає. Ну, залив колись декому сала за шкіру. Так тоді, було, і йому заливали. Ні-ні, це заздрість, елементарна заздрість до таланту...

Дома дружина розмовляла з ним тихо, лагідно, наче з тяжко хворим. Попереджала всі його бажання. Відключила телефон, бо весь день дзвонили знайомі і дуже весело висловлювали своє щире співчуття. За обідом сама налила йому чарочку...

На канапі він побачив свою зганьблену книжку.

— Що, читаєш мою «прикру невдачу»?

— Вже прочитала... — відповіла дружина й гірко заплакала.

— Припини! Я їм цього ніколи не подарую!..

— Не шукай винних, голубе! Здається, я тепер зрозуміла, чому тебе критикували...

— Чому?!

— Тому, що ти справді написав невдалий роман...

ЛАКОНІЗМИ

ЛАКОНІЗМИ

Не перетворюй творчих нарад і порад на паради.

—

Риба мріяла, щоб її вивели на чисту воду...

—

Будь вічно молодий, та не залишайся вічнозеленим.

—

Свою бездушність пояснював тим, що всю душу вклав у доручену справу.

—

А може, всі кентаври повимирали через біологічну несумісність?

Юрій ШАНІН.

ЛАКОНІЗМИ

Письменник-гуморист Іван ГАЙДАЙ

(З нагоди його першого 50-річчя)

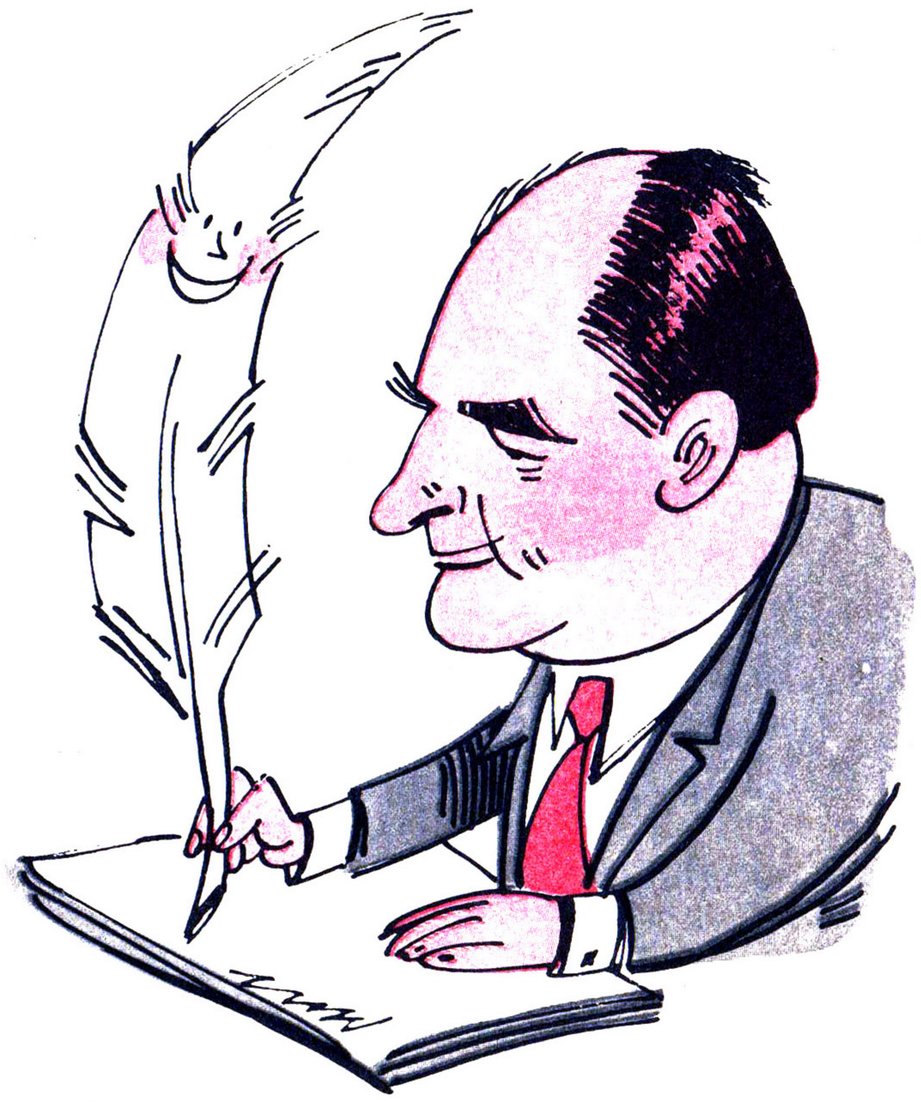

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Дали перцю!

У птахорадгоспі «Рославичі» Васильківського району на Київщині любитель-селекціонер, він же головний зоотехнік т. Чорнобров, на свій страх і риск створював нову, зимостійку породу корів.

Звичайно, не всі корови й телиці витримали холод і голод минулої зими. Деякі розпрощалися з білим світом. Про це йшлося у фейлетоні «Корови загартовуються» («Перець» № 10).

Як повідомили редакцію з тресту «Київптахопром», факти неподобства в організації зимівлі худоби у птахорадгоспі «Рославичі» справді мали місце.

Головного зоотехніка радгоспу т. Чорноброва з роботи знято.

Цього літа в радгоспі було зроблено все необхідне для забезпечення теплої і ситої зимівлі худоби.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

— Тепер зрозуміло, чому карась не клює...

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

НЕ ЩАСТИТЬ!

Ось мій синок читає по складах...
і тобі не належу...
Я собі не належу
Від осінніх дощів —
до весільних калачів
не дійшли ми з тобою...

Марія ВЛАД. Із збірки «Живиця», вид-во «Радянський письменник», К., 1973.

Як це сталось воно і чому,
що вже й син по складах он читає,
що й буквар вже під силу йому, —
а у тебе кохання немає?

Я вже й сам хочу стати аскетом,
бо ж подумаю — серце болить:
не щастить у коханні поетам.
Не поетам — жахливо щастить!

Віктор БАРАНОВ,
студент Київського держуніверситету.

ПЛЮТИЛОСЯ...

Прощалися.
І дощик моросив.
І на душі, і на землі—
Плютилося.

Анатолій КАМІНЧУК.
Збірка «Кленовий поріг», вид-во «Молодь», К., 1973, стор. 93.

Читав тобі. Своє. Нове. Просив,
Аби сиділа тихо, не крутилася.
(А дощик не мрячив, а — моросив)
Спочатку слухала, а там —
як гедзь вкусив —
Плювалася,
лютилася,
плютилася...

Гаврило ПРОКОПЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

Перчанський телевізор

Ми, шановні телеглядачі, у Луцьку, на вулиці Кінцевій.

На перший погляд може здатися, що на ваших екранах звичайні калюжі. Насправді — це дорога, що веде до станції технічного обслуговування автомобілів «Жигулі». Калюжі і вибоїни — не випадкові. Керівники Луцької міськради дотримуються залізної логіки: «Коли не буде де ламати, не треба й ремонтувати».

Інакше вони вже давно дотримали б свого слова — відремонтували б та заасфальтували тих шістсот метрів вулиці. На що, до речі, керівництво станції техобслуговування виділило десять тисяч карбованців.

Оце, шановні телеглядачі, ми й хотіли вам показати.

До побачення. До наступного телебачення!

Чередник

У деяких колгоспах не дбають про заготівлю кормів для худоби.
(З редакційної пошти).

Був у нас чередник,
Дуже дивний чоловік.
Чи корова, чи теля, —
До всіх складно промовля.
От, приміром, каже так:
— Це пирій, а це — будяк.
Їжте, шуті і рогаті,
Поки зелені багато,
Бо на зиму чорта з два
Вам надбає голова...

Ох, не всім бо до вподоби
Те, що мовлять до худоби.
Тож худоба собі їсть,
Тільки хрумає.
Голова ж тамує злість
Та щось думає.

А тим часом чередник,
Мов коржі, словечка пік:
— Їж, овечко і теля,
Поки літує земля,
Та нагулюйте жир,
Бо проспить все фуражир...

І скотина собі їсть,
Тільки хрумає.
Фуражир тамує злість
Та щось думає...

Був у нас чередник
Дуже дивний чоловік...
Дивний?
Тут-то й заковика...
Щоб подалі від гріха,
Замінили чоловіка
На електропастуха.

Володимир БРОВЧЕНКО.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

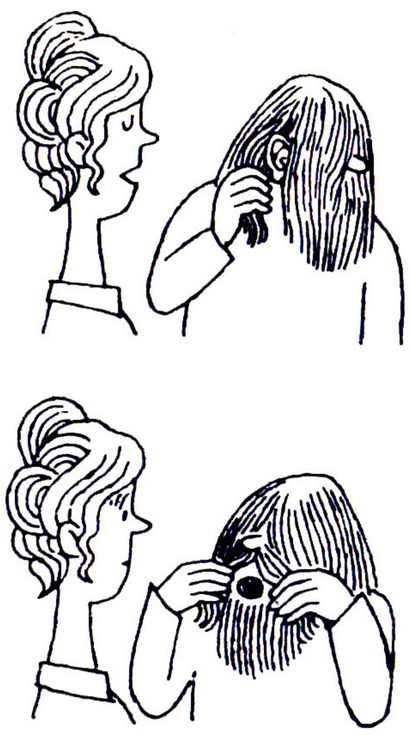

Без слів.
«Павліха». Любляна.

— Будеш випльовувати зуби, то пам'ятай, що нас показують по телевізору.

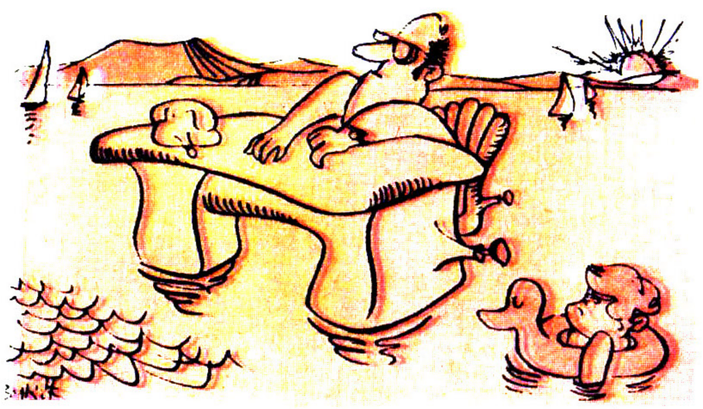

Директор на відпочинку.
«Лудаш Матьї». Будапешт.

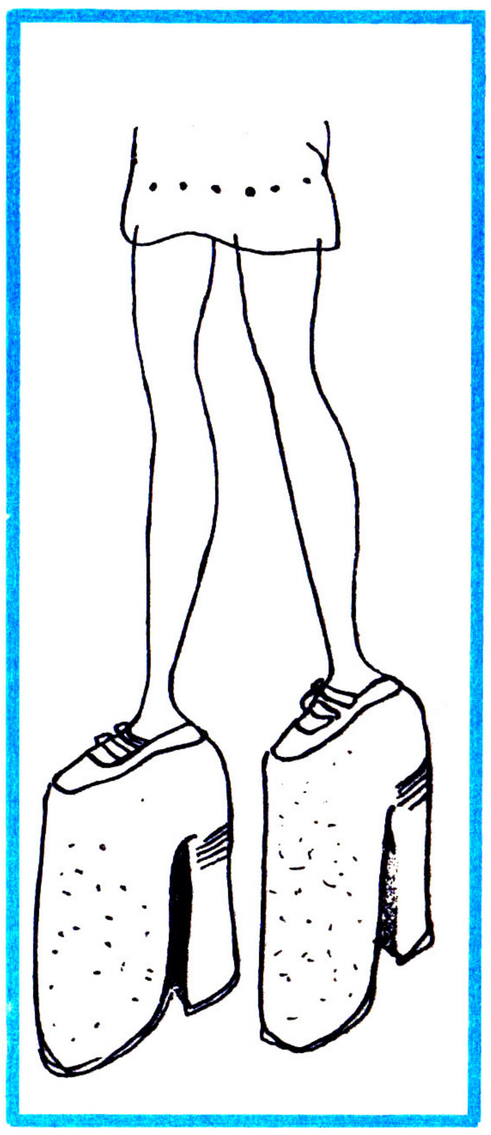

Інквізиція в наш час.
«Стършел». Софія

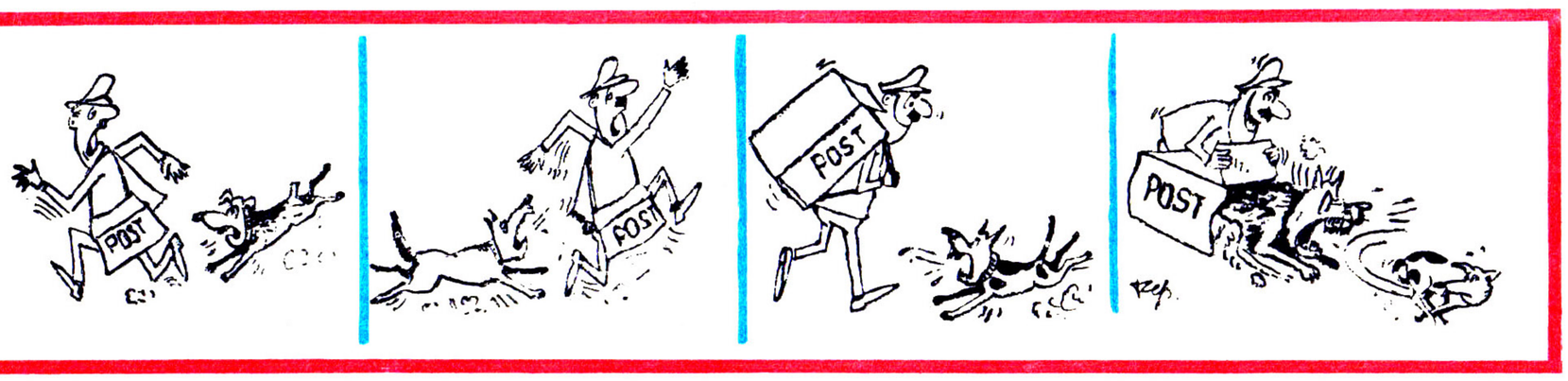

Без слів.
«Ойленшпігель». Берлін.

ОБОЄ РЯБОЄ

Мал. В. ПЕТРОВА

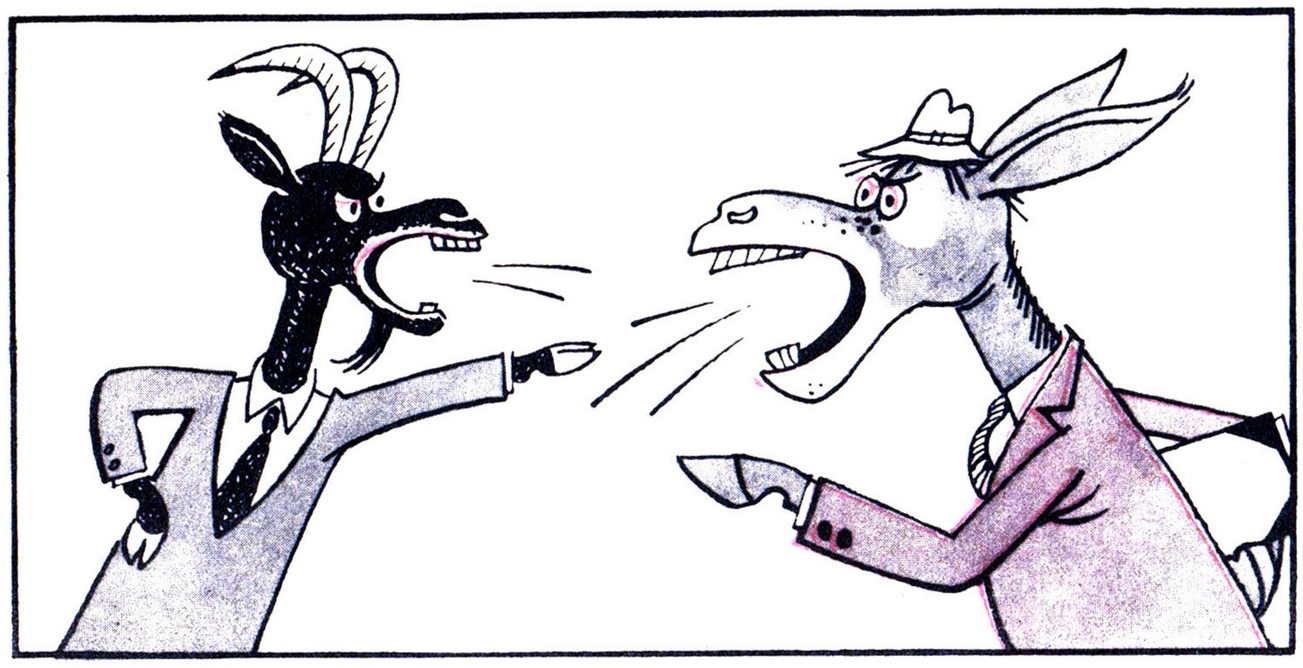

— Ти осел!
— А ти козел!

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Перед виводом тварин в літні табори, ветеринарним працівникам зробити клінічний огляд на предмет виявлення їх захворювань, надрізати роги і розчистити ратиці».

(Із розпорядження).

Надіслав А. БАНАШЕК.

* * *

«Причина попадання в витверезник — вставляння англійського замка в тещі».

(З пояснення).

Надіслала Г. А. ДЕНИСЕНКО.

* * *

«Виховне значення п'єси «Наталка Полтавка» полягає в тому, що Наталку мама заставила вийти заміж за возного, а зараз дівчата вибирають собі, кого хочуть».

(Із учнівського письмового твору).

Надіслав Г. В. ШЕНДИРЮК.

* * *

«Білєти для родитилів на дитячі утрєники продаюця тільки з маленькими дітьми».

(З об'яви).

Надіслав В. Г. КУДИН.

ЗООАФОРИЗМИ

● *Приземли Жайворонка — і пропала піднебесна пісня.*

● *Серед цвіркунів і Тарган — велике цабе.*

● *Свиня щаслива, якщо одна біля корита.*

● *Стриноженого Коня не сідлають.*

● *У хижаків, як правило, красиві імена.*

● *Вченим Котом — і Дуб прославився.*

● *Біда отарі, коли Пастух страждає вовчим апетитом.*

Микола ПОЛОТАЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Колгоспники з села Кулишівки (Чернігівщина) написали Перцеві про те, що голова їхнього колгоспу ім. Жданова Білонога М. К. іноді може напитись в робочий час, а потім ображати людей.**

Секретар Варвинського РК КП України тов. Гмирянський повідомив редакцію, що негідну поведінку Білоноги обговорено на засіданні бюро райкому партії. Рішенням бюро на нього накладено суворе партійне стягнення.

★ **У своєму листі до Перця жителі села Веселий Кут (Новомиргородський район) з обуренням писали про те, як керівники місцевого колгоспу «Червоний Жовтень» наказали зорати береги річки Велика Вись. Тепер дощові води розмивають береги і зносять землю в річку, замулюючи її.**

Перець звернувся до начальника Черкаської обласної інспекції по охороні природи тов. Анищенка. При перевірці факти підтвердились.

Обласна інспекція надіслала голові колгоспу «Червоний Жовтень» Бойкові В. Ф. вимогу поновити водоохоронну зону річки Велика Вись. А при утворенні пасовиська на прилеглих до річки землях цю зону вигородити за межі пасовиська.

★ **Про те, що у колгоспі «Прожектор Ілліча» (Миколаївська область) сад у занедбаному стані, писалося в листі до редакції.**

Як повідомив начальник Новобузького районного управління сільського господарства тов. Брушневський, факти, наведені у листі, підтвердилися.

За відсутність належного догляду за садом головному агроному колгоспу Крейтеру В. П. оголошено догану.

★ **Дирекція Велецької восьмирічної школи (Сумщина) звернулася до редакції з проханням допомогти, щоб зв'язківці встановили у школі телефон.**

Після втручання в цю справу Перця телефон у школі встановлено.

★ **«Кладовище у селі Марковичі (Волинська область) невпорядковане, без огорожі, а керівників сільради це не турбує», — писали у своєму листі мешканці цього села.**

Заступник голови виконкому Локачинської райради тов. Калитюк повідомив редакцію, що виконкомові Марковичівської сільради дано вказівку привести кладовище в належний стан.

ДРУЖЕ Перче!

Розвідай, будь ласка, що скоїлося з Харківською взуттєвою фабрикою ім. Фрунзе. Чи не стала вона часом жертвою якогось стихійного лиха?

Питаю, бо ніяк второпати не можу, чому з тієї фабрики ось уже близько року ніхто голосу не подає. Ще 16 січня 1973 року відправила я на фабрику пару пошитих тут новеньких жіночих чобіток, бо відклеїлася підошва. Всю зиму чекала тих чобіток — не діждалась. Надіслала на ім'я директора одного листа, другого, третього — мовчить. Звернулася з такими ж листами до керівників фабричних громадських організацій, і від них — ані гу-гу!

Невже, Перче, й справді на цій фабриці сталося якесь стихійне лихо? Невже її керівники крізь землю провалилися від сорому за свій брак?

Щось не віриться!

В. ЧОРНУХА.

с. Великі Кринки
Глобинського району
Полтавської області.

Пополював би ти з нами на перелітних птахів. Ні, не на тих, що мисливці на них полюють, а на інших. На працівників ПМК-1 Львівського міжколгоспбуду (голова т. Клейншваг), які підрядилися виконати роботу по сантехмонтажу і електрифікації нашої новозбудованої лікарні. За певну плату, звичайно.

Та от, тільки-но будівельники ту плату одержали, як зразу ж змахнули крильцями і кудись відлетіли. А нам, на згадку про себе, залишили цілу купу недоробок, без усунення яких годі й думати про нормальну діяльність лікарні.

Може, хоч ти, Перче, вцілиш у цих перелітних птахів і спонукаєш їх доробити недороблене. А то скільки ми їх не обстрілюємо листами, телеграмами, усними проханнями — ніщо не бере!

І. НІКІТІН, головлікар,
М. ПЕТРИЛЯК, голова місцевкому профспілки.

с. Скелівка
Старосамбірського району
Львівської області.

Хотів був написати «Шановний Перче», та передумав. А що, власне, означає це слово — «шановний»?

От мені, наприклад, М. Сенаторов — головний інженер Ворошиловградського обласного підприємства «Побутрадіотехніка» написав; «Шановний т. Осадчий А. Просимо одержати Ваш радіоприймач у філіалі № 54 Ворошиловградського радіоательє № 1...». І що ж? Невже ти, Перче, вважаєш, що т. Сенаторов і справді мене шанує?

Я, щиро кажучи, дуже і дуже в цьому сумніваюся. Бо того дня, коли т. Сенаторов листовно засвідчив мені своє шанування, саме сповнилося тринадцять місяців, як згаданий філіал «Побутрадіотехніки» прийняв у мене радіоприймач «Меридіан» на ремонт.

Приємно зворушений тим, що головний інженер «Побутрадіотехніки» трохи більше шанує своїх клієнтів, ніж його підлеглі (бо ж, виходило, що він поклав край ремонтній тяганині), я швиденько зібрався і поїхав у Ворошиловград. А коли завітав до філіалу № 54 «Побутрадіотехніки», то довідався, що до того ремонту ніхто ще й не приступав.

Отак то, шановний Перче!

Тільки ж, будь ласка, не подумай, що й моя шана до тебе така ж, як у головного інженера Ворошиловградської «Побутрадіотехніки» до клієнтів.

А. ОСАДЧИЙ.

с. Георгіївка
Лутугинського району
Ворошиловградської області.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 19 (917) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 3. IX. 1973 р. Підписано до друку 17. IX. 1973 р. БФ 10947. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

© **Журнал «Перець», 1973 р.**

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04363. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Антикомуністичні пропагандистські радіостанції «Свобода» та «Вільна Європа» фінансуються за рахунок бюджету США.
(З газет).

Індекс 74393

ПЕРМАНЕНТНІ ГОДОВАНЦІ АМЕРИКАНСЬКОГО ПЛАТНИКА ПОДАТКІВ.